

*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu,
miluiește-mă pe mine, păcătosul.*

Cel mai mare OM din istorie

**Iisus n-a avut servitori, și totuși I se spunea Stăpân;
N-a avut diplome, și totuși I se spunea Învățător;
N-a avut medicamente, și totuși I se spunea Vindecător;
N-a avut armată, și totuși se temeau de El;
N-a câștigat nici un război armat, și totuși a cucerit lumea;
N-a comis nici o crimă, și totuși l-au răstignit.
A fost înmormântat, și totuși trăiește și azi!**

Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul (In. 13, 34)

CUPRINS

Porunca Iubirii apare cu binecuvântarea **Arhiepiscopiei Sibiului**

C A L E A	Credința și dragostea dinții	C R E D I N Ț A
	Credința mecanica sau viața creștină ca SIMULACRU - <i>Paul Curcă</i> / 5	
	Despre smerenie - <i>Muntean Camelia</i> / 10	
A D E V Ă R U L	Ăpostazia vremurilor din urmă	N Ă D E J D E A
	Pericolul din muzica zilelor noastre (Melodii vrăjite și vrăji melodioase) - <i>Mihail Băcăuanu</i> / 13	
	Ecumenismul este antihristic: Sinaxa preoților si monahilor ortodocși de la Volos (febr. 2010) / 21	
	Începe prigoana antiecumeniștilor în Serbia / 23	
	Păcatul este și un faliment economic - <i>Episcopul Augustin</i> / 26	
V I A Ț A	Procesul intentat de Dumnezeu omenirii - <i>Dr. Iosif Niculescu</i> / 30	D R A G O S T E A
	Misiune și mărturisire în Ortodoxie	
	Secolul XXI va fi apologetic sau nu va fi deloc - <i>Pr. Cătălin Dumitrescu</i> / 38	
	Un misionar ungar ține aprinsă candela ortodoxiei / 44	
	Biserica Ortodoxă Sârbă și ecumenismul - <i>Mitropolitul Artemie de Kossovo</i> / 48	
	Cartea ortodoxă prin poștă	60
	Talon Abonamente	62
<i>Pace ție, cititorule!</i>		

Credința și dragostea dinții

Credința mecanică

sau viața creștină ca SIMULACRU

Paul Curcă¹

Cea mai ieftină și mai eficientă metodă de a face icoane este prin tehnica litografiei. **Se obțin astfel copii fidele originalului, ba chiar îl pot întrece în calitate pentru că în fotografie pot fi rețușate degradările produse în timp.** Este un mod de a imita icoane celebre, de a le avea oricând la îndemână fără prea mare efort. Dacă înainte vreme pentru a vedea icoana cu Hristos Pantocrator de la mănăstirea Sfânta Ecaterina de pe muntele Sinai trebuia să faci pelerinaje anevoioase și primejdioase de sute sau mii de km, acum e suficient să le cumperi de la pangarul multor biserici. **Acum totul ne este la îndemână și nu mai știm să mai apreciem valoarea niciunui lucru.** Problema nu este litografierea în sine, procedeu absolut onorabil, și nici icoanele obținute pe această cale, la fel de bune, la fel de purtătoare de duh ca și originalele. Vreau doar să arăt că acest procedeu tehnic spune ceva despre lumea noastră și astfel poate fi extrapolat la întregul mod în care se desfășoară credința și căutarea lui Dumnezeu de către mulți dintre noi.

Astfel, ceva asemănător se întâmplă și cu viața noastră duhovnicească: „litografiem” modele celebre, rămânând însă cu desăvârșire goi pe dinăuntru. Există câteva etape care trebuie parcurse în confecționarea unei icoane: lipirea pozei, lăcuirea, după care icoana este gata și arată cel puțin la fel de bine

ca originalul. Prin câteva operații mecanice simple, la îndemâna oricui, producem fără un efort prea mare icoane ireproșabile din punct de vedere dogmatic. **Procedeu îl repetăm și la nivelul sufletului nostru obținând, cu maximă satisfacție, aceleași simulacre ale viețuirii după predania lăsată de strămoșii noștri.**

A fost un timp, în secolul XIX și în prima parte a secolului XX, când în viața ortodoxă, în pictură și în tratatele teologice, se simțea influența occidentală. Icoanele din biserici erau pictate în stil renescentist sau baroc, teologia era plină de formulări preluate din tratatele catolice. Acea perioadă a fost, treptat, depășită, iar ortodoxia s-a reîntors la adevăratele ei izvoare, redescoperind (a câta oară?) Sfinții Părinți ai tradiției ortodoxe. S-ar părea că lucrurile s-au reîntors pe făgașul lor firesc și ne putem bucura de frumusețea, de profunzimea și, mai ales, de adevărul ortodoxiei.

Unul din arhieriei Bisericii noastre spunea, nu cu mult timp în urmă, că ortodoxia românească se află în culmea înfloririi sale, enumerând în acest sens mulțimea de biserici aflate în construcție, acțiunile caritative și sociale organizate la nivelul eparhiilor și al patriarhiei, slujbele din biserici, credincioșii care participă la ele [...]. **Reprezentarea triumfalistă a unora să fie însă și cea reală?** S-ar putea ca, dincolo de o imagine de suprafață, în care oamenii merg încă la biserică sau fac coadă pentru închinarea la sfintele moaște, să nu fie prea multe motive de bucurie. **Nu cumva ne îngrijim, fariseic, de partea cea de din afară a paharului (Luca 11, 39), neglijând ceea ce se află înlăuntrul nostru?**

Diferența între autentic și copie a devenit imperceptibilă, mai ales pentru cei ce nu sunt suficient de exersați în treburile duhovnicești. După o pregătire asiduă la nivelul intelectului, rămânând statornic și exclusiv la acest nivel, am ajuns ca, dacă dorim, să fim **capabili să generăm**

discursuri care seamănă perfect cu cele ale tradiției

dreptmăritoare. Auzim, citim astfel de discursuri peste tot unde se exprimă ortodoxia dar, dacă stai să cercetezi pe cei ce le produc, constăți că nu se deosebesc prea mult de restul societății, că viața lor nu este pe măsura învățăturilor pe care le vestesc. ***Se pot folosi cuvintele tradiției adevărate fără să avem, în același timp, și duhul adevărului care străbate această tradiție și o face să fie vie, să ne vorbească nouă acum.***

Credința noastră este pe măsura vremurilor pe care le trăim, în care preferăm să părem ortodocși, fără să ne muncim prea mult să și fim astfel. Ne mulțumim cu o *aparență a corectitudinii*, o corespondență părelnică a discursului nostru cu cel autentic ortodox, **fără să căutăm o pătrundere în inimă*.**

Cea mai mare iluzie în această situație este să credem că dacă păstrăm aceste cuvinte ale adevărului, păstrăm automat și duhul în care au fost ele spuse de strămoșii noștri, păstrăm și adevărul pe care ele îl poartă.

Neavând o trăire a adevărului, nu putem avea nici o bună păstrare a lui. **De aceea pericolul ereziei ne paște neconștient. Deoarece și ereticii folosesc aceleași cuvinte, cu diferențe neperceptibile ochiului neexersat duhovnicește.** Și ei fac apel la tradiție, la iubire (mai ales iubirea este marota după care se dau în vânt toți), chiar la canoanele și dogmele ortodoxiei. E greu să nu pari, într-un asemenea context, un fanatic înapoiat, numai bun de trimis în Evul Mediu.

Există o cunoaștere a dogmelor și a tradiției, folosită însă selectiv și distorsionat pentru a demonstra ceva anume. Dar, la un prim nivel, te găsești derutat și incapabil să alegi cuvântul de răspuns potrivit.

„Și L-a dus în Ierusalim și L-a așezat pe aripa templului și I-a zis: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te de

aici jos; Căci scris este: “Că
îngerilor Săi va porunci pentru
Tine, ca să Te păzească”; Și te vor ridica pe mâini, ca nu
cumva să lovești de piatră piciorul Tău. Și răspunzând, Iisus i-
a zis: S-a spus: “Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău”.
(Luca 4, 9-12)

În această ispitire **diavolul vine cu un citat din Scriptura**, de la Iezechiil și din Psalmi, astfel că ar fi putut fi lesne crezut. Iar dacă nu ar fi vorbit cu Fiul lui Dumnezeu, pesemne că ar fi reușit să convingă, așa cum altă dată a convins-o pe Eva. **Diavolul știe ce să aleagă ca să ne ducă pe noi în ispită, folosind toate mijloacele posibile, inclusiv Scripturile și scrierile ortodoxe, trunchiate sau răstălmăcite, ca să ne dea iluzia adevărului, și totodată să-i impresioneze pe ascultătorii slabi duhovnicește.** Noi mai știm să-i răspundem, să-i opunem adevărata învățătură, să ne descotorosim de amăgirea lui? **În lipsa unei vieti autentice creștine, cu siguranță că nu, oricâte cunoștințe de specialitate am acumula.**

Suntem cu atât mai puțin în stare să rezistăm ispitelor și ereziilor cu cât suntem mai supuși *duhului lumesc*, dar avem o credință mai calchiată, „litografiată” după cea autentică. *Duhul lumesc ne face să purtăm chipul lumii acesteia chiar și atunci când ne apropiem de Dumnezeu.* Am văzut, cu strângere de inimă, *că rămânem la fel de individualiști, de egoiști și înăuntrul bisericii ca și în afara ei.* Diferența între un credincios și un necredincios este că primul face mai des drumul la biserică și spune, în camera sa, rugăciuni după cărți. **Dar starea sufletului lor este aceeași, dispoziția de a-și deschide inima în iubire către Dumnezeu și către aproapele la fel de mare.**

Mai mult de atât, putința de a reproduce mecanic cuvintele adevăratei credințe ne adoarme conștiința, ne face să nu ne mai dăm seama de starea jalnică în care ne

aflăm, să ni se pară că totul este în regulă, să încercăm să umplem golul inimii noastre avide de Dumnezeu cu cuvinte goale. Dintotdeauna a existat puțința unei credințe inautentice, mai mult sau mai puțin conștientizate. **Acum însă, prin procedee tehnice simple, această lipsă de autenticitate se poate transforma, înfiorător, în fenomen de masă. Asta ne face „apți” la orice apostazie și la orice erezie posibilă, căci *nemaexistând un contact direct cu Duhul, în ciuda faptului că repetăm cuvintele corecte, nu mai putem face diferența între adevăr și fals.***

Când va veni Antihristul nu va găsi necredință pe pământ. El va fi și un conducător religios care se va propune pe sine ca Mesia în locul celui vestit prin Scripturi, deci va avea nevoia de credința noastră. **Dar va fi o religiozitate falsă [căldică], asemenea celei de pe acum, pe care o va putea folosi și deturna în favoarea lui. Iar lumea i se va închina pentru că nu va mai ști să facă diferența între adevăr și minciună, între Mesia și Antihrist.**

Să ne rugăm așadar la Dumnezeu să fim din ceata celor puțini care vor păstra credința cea bună până în sfârșit.

** Nu știu cine se regăsește în această descriere a mea, și nici măcar dacă se regăsește cineva, eu însă am făcut-o privind, în primul rând, la mine.*

(NOTE)

¹ Apărut pe Site-ul Război întru cuvânt, la

<http://www.razboinrucuvant.ro/2009/12/05/credinta-mecanica-sau-viata-crestina-ca-simulacru-de-paul-curca/>

Despre smerenie

Muntean Camelia

*“Căci, oricine se înalță pe sine se va smeri,
iar cel ce se smerește pe sine se va înălța”*

(Luca 14,11)

Smerenia e un act de voință interioară, adică tu te smerești iar umilința vine de la Domnul, El te umilește. Ce înseamnă atunci să te smerești? Să te smerești înseamnă cel puțin două lucruri:

- 1) Să recunoști cine ești
- 2) Să recunoști ce ai făcut

1) Cine sunt?

Apostolul Pavel spune: *“Cel dintâi dintre păcătoși sunt eu”*. Recunoaște că ești un păcătos, că nu e om fără greșală, însă nu doar zi de la gură „eu, păcătosul (a)”, iar când îți spune cineva: “măi păcătosule!”, tu te enervezi gândind: “dar ce mă faci tu pe mine păcătos, eu care am ajuns nu știu ce, am funcția nu știu care”, că nu mai ești smerit.

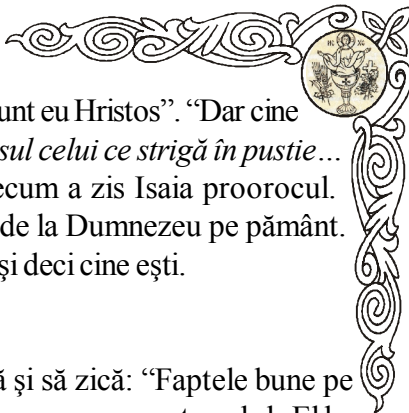
Cine sunt?

Dumnezeu îi spune lui Adam : *“căci pământ ești și în pământ te vei întoarce”* (Fac. 3,19) Dacă Dumnezeu îți spune că ești țărână, că din țărână te-a făcut, nu te considera tu altcineva, nu te purta tu ca și când ai fi Dumnezeu, că țărână ești.

“Și răspunzând Avraam, a zis: *“Iată, citez să vorbesc Stăpânului meu, eu, care sunt pulbere și cenușă!”*. (Facere 18,27) Iată un exemplu de un om care recunoaște cine este. Și mai sunt și altele.

Cine sunt?

Ioan când a fost întrebat de farisei :”cine ești tu?”, el a zis: “nu sunt eu Hristos”. “Dar cine ești atunci?”. El a zis: „*Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie... Îndreptați calea Domnului*”, precum a zis Isaia proorocul. Fiecare om are un lucru de făcut de la Dumnezeu pe pământ. Caută să afli ce anume ai de făcut și deci cine ești.

2) Ce am făcut?

Omul ar trebui să recunoască și să zică: “Faptele bune pe care le-am făcut sunt datorită lui Dumnezeu, cu putere de la El le-am făcut, că și-a făcut milă de mine când am căutat spre ajutorul Lui, că zice Domnul Hristos că ‘fără de Mine nu puteți face nimic’, iar faptele rele sunt datorită mie că nu am vrut să ascult de Dumnezeu și m-am înșelat”. Dar omul ce face? Ce zice? Zice tocmai invers: “faptele bune pe care le-am făcut sunt datorită mie, că doar sunt deștept, mă duce mintea. Ce, nu știu eu ce e bine? Trebuie să-mi spună mie Dumnezeu, sau vreun preot, sau vreun alt om, că doar și eu știu? Iar faptele rele le-am făcut pentru că m-a amăgit diavolul, m-a pus cutare să fac, nu sunt eu de vină”.

Și dacă nu vrei să recunoști cine ești și ce ai făcut, adică să te smerești, atunci te va umili Dumnezeu ca să-ți arate cine ești și ce poți tu să faci. Dacă nu te smerești și nu recunoști cine ești și ce ai făcut, nici când te umilește Dumnezeu, atunci iadul e al tău că n-are nimeni ce-ți face, nici din cer, nici de pe pământ.

Să învățăm din cazul lui Iezechia.

“Și a trimis Domnul pe un înger care a pierdut pe tot viteazul și războinicul și căpetenia și generalul din tabăra regelui Asiriei, încât acesta s-a întors cu rușine în țara sa; și când a intrat în casa dumnezeului său, l-au ucis cu sabia acolo fiii lui. Așa a scăpat Domnul pe Iezechia și pe locuitorii Ierusalimului din mâna lui Sanherib, regele Asiriei, și din mâna tuturor celorlalți și i-a apărut din toate părțile... Însă Iezechia n-a fost

recunoscător pentru binefacerea care i s-a făcut, căci s-a semețit în inima lui. (adică el n-a recunoscut că Dumnezeu i-a înfrânt pe dușmanii lui) Și a căzut mânia lui Dumnezeu peste el și peste Iuda și peste Ierusalim. Dar îndată ce Iezechia s-a smerit pentru mândria inimii lui și cu el împreună și locuitorii Ierusalimului, mânia Domnului nu s-a mai coborât asupra lor în zilele lui Iezechia”.

Și noi de multe ori nu recunoaștem ajutorul lui Dumnezeu și ne impropriem meritele Lui ca și când ar fi ale noastre. Spre exemplu, în loc să zicem: ‘cu ajutorul lui Dumnezeu am trecut examenul acesta’, noi zicem: ‘am trecut examenul că doar am știut’ și nu recunoaștem că Dumnezeu ne-a luminat mintea și ne-a ajutat, că puteam să nu ajungem la examen sau să nu-l luăm.

Ai grijă că păcatul nu rămâne fără urmări chiar dacă Dumnezeu te iartă. Nu e nimeni perfect dar pe cât posibil să avem grijă să greșim cât mai puțin, că mândria e cel mai urât păcat. Smerenia se învață. Că zice Domnul Hristos: “*învățați-vă de la Mine că sunt blând și smerit cu inima*”.

Apostazia vremurilor din urmă

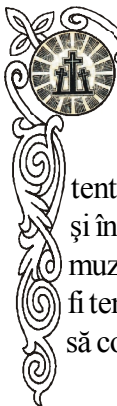

Melodii vrăjite și vrăji melodioase *Pericolul din muzica zilelor noastre*

Mihail Băcăuanu

Aș vrea în rândurile ce urmează să vorbesc puțin despre muzică. Sunt mai degrabă un muzicant decât un muzician, dar nu vreau să cânt nimănui, ci doar să vă împărtășesc câteva idei.

Odată cu înmulțirea problemelor și creșterea vitezei fenomenelor din jurul nostru, au apărut și anumite descărcări nervoase, eliberări de tensiune. Acest lucru nu se poate face decât prin cele 5 simțuri, în funcție de vârsta și statutul social al fiecărei persoane: unii vor merge în baruri și discoteci, alții în cluburi selecte; unii vor merge la competiții sportive, alții la teatre și expoziții de artă; unii găsesc plăcere în băutură, alții mestecă chipsuri, și așa mai departe, ați prins ideea. Însă un lucru ne este comun tuturor: la toți ne place muzica. Până să ieșim undeva, până să cumpărăm ceva care să ne facă plăcere, primul lucru care-l facem când suntem stresați, dăm drumul la muzică. Unii oameni de știință sunt de părere că muzica influențează psihicul și sănătatea noastră, fără să ne dăm seama. Se spune că s-a observat pe plante și animale. Ba chiar și creierul uman a fost monitorizat cu aparate speciale, în timp ce la un difuzor se auzea muzică de diverse genuri. Din cartea I a Regilor cap. XVI, v. 14-23 vedem cum David schimbă starea de întristare a regelui Saul, cântându-i din harpă.

Așadar, muzica, poate induce sau alunga diferite stări.

Totuși, muzica nu este atât de inofensivă, precum am fi tentați să credem. Ea poate influența psihicul și sănătatea noastră și în alt fel decât am crede. Și vă voi spune din start: mă refer la muzica însoțită de **mesaje subliminale**. Sunt convins că unii veți fi tentați să renunțați la a citi ceea ce urmează, dar sfatul meu este să continuați, pentru că veți afla unele lucruri noi și interesante.

Noutatea nu constă în faptul că muzica deține un rol important în multe civilizații și culturi și nici că a existat de la facerea lumii, îngerii slăvind pe Dumnezeu prin cântare. Noutatea constă, însă, în amplitudinea luată de implementarea mesajelor subliminale și de extinderea lor la alte genuri muzicale. Dacă acestea însoțeau până nu demult numai muzica rock, sau metal, astăzi a cuprins și alte genuri, iar mesajele sunt mult mai puternice. Îndemnuri explicite la sex, ori acceptarea satanei ca salvator, sunt mesaje pe care le puteți întâlni unde poate nu v-ați fi așteptat, la artiști pop ca Britney Spears, Madonna, Fergie, Lady Gaga, R. Kelly, Lil Wayne, Beyonce, Rihanna sau rapperi ca Jay Z, Ja Rule, DMX, Snoop Dog, și alții. Nu mai menționăm pe cei din sfera acid rock/heavy metal, care prin însăși denumirile și manifestările lor slujesc puterilor întunericului. Această extindere și la alte genuri muzicale, cel puțin pentru mine este o surpriză, deoarece le credeam manifestându-se cu precădere în lumea rockului, dar se pare că astăzi a cuprins întreaga lume muzicală.

Cu alte cuvinte, mulți dintre tinerii de astăzi, ascultă și fredonează astfel de cântece, care, dacă nu direct, prin cuvintele propriu zise, cel puțin indirect prin mesajul ascuns și interpretul care și-a vândut în prealabil sufletul, glorifică diavolul. Binecunoscuta melodie Hotel California reprezintă un imn satanic, fiind vorba de înființarea oficială a Bisericii Sataniste, lăcașul fiind situat pe strada California. În cântec este un vers care spune: “So I called up

the captain and said bring me some wine” iar răspunsul: “we hadn’t got that spirit in here since 1969”. Vinul face referire la Euharistie, în timp ce “that spirit” înseamnă creștinismul, Biserica. După cum mărturisește un fost membru al unei formații de top din America, de acum câțiva ani, în studiourile de înregistrare se fac vrăji asupra unor melodii sau albume întregi. Foarte mulți dintre artiști aleg să-și vândă sufletul satanei pentru un succes în industria muzicală. Se pare că este și cazul lui Tupac (2Pac) care s-ar fi prins la o astfel de învoială, cu condiția ca după 7 ani, să moară. Există câteva porțiuni din cântecele lui, scrise înainte de moartea sa, în care anticipează evenimentul și numește autorul. Unii susțin chiar că au remarcat în cântecele lui mesaje ascunse care demascau pe Illuminatti, cei din cercurile oculte care l-au făcut să semneze pactul cu propriul sânge și care au mai eliminat și pe alții înaintea lui, care și-ar fi dat seama și ar fi început să-i demaște. Un alt artist, Snoop Dog, pe numele său adevărat Calvin Broadus, a făcut un pact cu diavolul, din acel moment atribuindu-și pseudonimul Snoop Dog. A realizat chiar și un videoclip pe această temă, recunoscând oficial în versurile cântecelor sale, alături de alții, anterior numiți, că și-a vândut sufletul pentru un trai mai bun.

Faptul că majoritatea artiștilor au câteva piese în care se glorifică diavolul, sexul și delicvența juvenilă mi se pare foarte îngrijorător, mai ales că mai toată lumea ascultă și acceptă inconștient (ăsta e și scopul) aceste mesaje. Nu credeți? Poate fi acest lucru o explicație la ce auzim că se întâmplă în jurul nostru, mai ales prin Statele Unite?

MADONNA:

Like a prayer: life is a mistery = Hear Us, Save Us, Satan
 She’s not for me: she’s rollin, rollin, rollin = I love, I love Satan
 Și în alte cântece ca: Future Lovers, Forbidden Love, Die Another Day găsim același mesaj “I love satan”

RIHANNA: o explicație pe larg
găsiți aici: UMBRELLA: <http://vigilantcitizen.com/?p=175>
DISTURBIA: <http://vigilantcitizen.com/?p=551>

SNOOP DOG, DMX, JARULE, TUPAC și alții, analiza aici:
[http://www.onehitwondercentral.com/forum/
thread.cfm?threadid=8317](http://www.onehitwondercentral.com/forum/thread.cfm?threadid=8317)

LIL WAYNE: On Fire - <http://vigilantcitizen.com/?p=3119>

LADY GAGA: Bad Romance - [http://vigilantcitizen.com/
?p=2737](http://vigilantcitizen.com/?p=2737)

BEYONCE: Sweet Dreams - <http://vigilantcitizen.com/?p=2153>

BRITNEY SPEARS: poate cele mai multe mesaje subliminale le găsim la Britney Spears: fuck me, i see satan as my lord, sleep with me I'm not to young, please God give him just one more soul, the demon is calling me, și multe altele le puteți vedea căutând pe youtube: "Britney Spears reversed lyrics" sau "Britney Spears hidden messages".

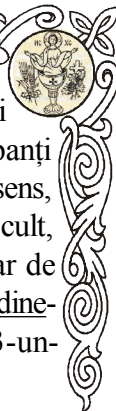
*

V-ați convins? Nu e nici o glumă și nici o coincidență. Lumea este modelată inconștient și direcționată spre un anume tip de gândire. Fără să-și dea seama, adolescenții de astăzi vor fi programați să gândească și să se comporte într-un anumit fel. Oare unde sunt atei, liber cugetătorii și Emil Moise care să lupte împotriva "îndoctrinării" copiilor?

În vremurile mereu schimbătoare de astăzi, artiștii trebuie să-și reactualizeze conținutul, să-l adapteze la monden. Dar nu fac aceasta schimbând mesajul, ci amplificându-l, devenind mai laxiști în ce privește rezultatul acțiunilor lor. Ar trebui să nu fim îngrijorați? Da, ar trebui, pentru că mesajele subliminale, în timp, își vor atinge scopul. De aceea sunt și interzise în clipurile publicitare.

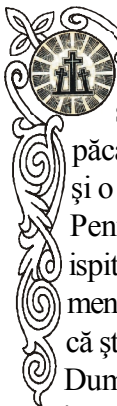

În goana lor după bani, putere și faimă ajung să-și șteargă sufletele din Cartea Vieții, trăgând cu ei și pe fanii care îi ovaționează entuziasmați la concerte, devenind co-participanți la ritualurile magice, gândite în prealabil. O dovadă în acest sens, decernarea premiilor MTV 2009, unde a avut loc un ritual ocult, chiar pe scenă, săvârșit mai mult sau mai puțin voit chiar de participanții la festivitate: http://ro.altermedia.info/noua-ordine-mondiala/mtv-video-music-awards-2009-%E2%80%93-un-megaritual-masonic-ocult-închinat-satanei_16797.html

Mesajul transmis prin muzică este unul mai puternic, pentru că trece de bariera analizei raționale, pătrunzând direct în mintea și inima celui ce ascultă. Nu vi s-a întâmplat să auziți, din întâmplare, un mesaj audio, de câteva secunde, care să vă stăruie mult timp în minte și pe care să-l fredonați, chiar dacă nu știți ce reprezintă? Cum ar fi, spre exemplu, un clip publicitar... Mai ales tinerii găsesc prin muzică un mediu de exprimare, de manifestare. Pentru ei nu este doar un mijloc de relaxare. De multe ori, același sfat, primit de la “idolul” lor are mai multă trecere decât cel al celor apropiați: părinți, rude, prieteni, etc. În această idee, putem vorbi cu certitudine și de „negustori ai cool-ului” (merchants of cool), un anume segment sus-pus din media care promovează anumite curente, care monitorizează trendurile și se adaptează pentru a scoate profit. Și așa se și întâmplă, profiturile uriașe sunt rezultate în urma promovării unor atitudini imorale: desfrânare, droguri, anarhie, neascultare, amplificarea mândriei și a părerii de sine, etc. Observați cum acestea sunt opusul virtuților creștine? Opusul smereniei, ascultării, respectului față de ierarhie, altruismului, jertfei, ascezei, absteninței, postului (înfrânare). Analizând demult fenomenul satanist, am observat un alt lucru interesant. Anume sataniștii nu susțin lupta dintre Bine și Rău, între diavol și Dumnezeu, așa cum o vedem noi creștinii. Nu, ei văd în noțiunea de satanist tocmai satisfacerea plăcerilor, ca opus al virtuții. Desigur ei fac ritualuri, descântece, invocații, dar toate acestea țintesc latura materială

. Nu știu dacă m-am făcut înțeles: noi creștinii, cerem de la Dumnezeu și alte daruri ca: sănătate, viață veșnică, iertarea propriilor păcate, iertarea păcatelor celor apropiați. Așadar, avem în minte și o altă dimensiune, viața veșnică, Împărăția lui Dumnezeu. Pentru aceasta cerem și ne rugăm pentru biruința demonilor, a ispitelor care vin prin ei. Ori tocmai această dimensiune nu este menționată în interiorul multor grupări sataniste. Fie poate pentru că știu că nu au nici o șansă să se roage pentru Împărăția Răului, Dumnezeu fiind biruitor, atotputernic atotziditor, fie pentru că își imaginează că dincolo, în iad, vor avea parte de aceleași “bunătați” ca și pe pământ, bani, femei, și celelalte. În tot cazul, ideea este că mulți membri sataniști spun că a fi satanist nu înseamnă neapărat jertfe și profanări, ci în primul rând satisfacerea propriilor plăceri. Adică exact ce industria media promovează. În viziunea satanistă, toți acești interpreți și cei ce-i idolatrizează ar fi membri onorifici! Orice lucrare care strică armonia dintre oameni (dintre vecini sau din familii), orice prin care îți satisfaci simțurile, mai ales plăcerile trupești, orice întunecă mintea și împietrește inima, tot ce “distrează” abătând atenția de la perceperea lui Dumnezeu, înăbușind glasul conștiinței, este socotită o dedicație satanei și o cărămidă pentru construirea împărăției lui. Oare nu vedem că se întâmplă în jurul nostru? Și acum subliminal, din ce în ce mai puternic.

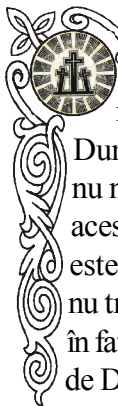
Diavolului i s-a dat să ne cearnă și să stăpânească peste pământ. O spune și Mântuitorul, Apostolilor, dar cel mai elocvent în acest sens, cred eu, este pasajul ispitirii în pustie (Matei 4, 1), când Mântuitorul este ispitit de diavol. Ce rezultă din acest pasaj? Diavolul a vrut să-i amplifice mândria Mântuitorului, pentru că făcând aceasta, L-ar fi îndepărtat de Dumnezeu, așa cum și el a pățit. Și, îndepărtându-L de Dumnezeu, ar fi încăput pe mâinile lui, pierzându-L. Ar fi devenit căzut, ca și el. Văzând că nu-L poate despărți de Creator, diavolul L-a dus pe un templu înalt, vrând să-L omoare, spunându-I să se arunce, fără nici o grijă, că nu va muri. Pentru că nici așa nu a

reușit, L-a dus pe un munte, zicându-I clar că dacă i se va închina, tot ce vede cu ochii va fi al Lui. Să observăm cum, prima dată, L-a ispitit pe câmp (în pustie). Apoi L-a dus mai sus, pe un templu, iar mai apoi și mai sus, pe un munte. L-a tot ridicat, pentru a cădea mai de sus, adică mai tare. A sporit isпита, a amplificat mesajul! Pe de altă parte, trebuie să vedem și ce-i răspunde Mântuitorul, deoarece și aici avem ceva de învățat.

La prima ispită îi răspunde că „*nu numai cu hrană trupească se va hrăni omul, ci și cu Cuvântul lui Dumnezeu*”, pentru ca în alt loc să spună „*căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate se vor adăuga vouă*”. Raportându-ne la cazul artiștilor, vedem că ei nu au căutat deloc Împărăția lui Dumnezeu, ci tot mereu faimă și succes profesional, material. Chiar și prin pacturile lor cu diavolul au cerut avere și faimă. Nu au cerut bunuri spirituale și în nici un caz viață veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. Mai mult, cuvintele cântăreților sunt deșertăciuni, menite doar „să umple văzduhul”, în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu este de viață făcător, lumea făcându-se prin Cuvânt. Versurile cântecelor devin plictisitoare și chiar obositoare la un moment dat. Foarte puține sunt hit-urile de succes. Cuvântul lui Dumnezeu, însă e veșnic. Dumnezeu nu numai că a creat lumea, dar o și desăvârșește continuu, tot prin Cuvânt. Cuvintele muzicienilor sunt imperfecte, îndemnuri imorale, fraze anagramate, sau expresii pe care timpul le va scoate din uz. Cuvântul lui Dumnezeu, însă, rămâne pentru eternitate, este perfect până la ultima literă. Noi oamenii ne hrănim material, dar îngerii se „hrănesc” din Dumnezeu. După trecerea pământului și noi ne vom „hrăni” din Dumnezeu. Cuvintele omenești sunt efemere și nu nasc nimic, decât răutăți.

La a doua ispită îi răspunde că nu este bine să-L ispitim pe Dumnezeu. Asta înseamnă că Dumnezeu știe de ce avem nevoie, și Dumnezeu caută să vadă la noi în primul rând dorința pentru progres spiritual nu pentru progres material. Dumnezeu ne vrea

desăvârșiți, ne vrea despătimiți. Cei îngâmfați și mândri nu vor intra în rai. Aceștia sunt urâți și în fața oamenilor, darămite în fața lui Dumnezeu. Cerând lucruri supranaturale, imposibile, sau care nu ne sunt de folos desăvârșirii, din contră, ne-ar împiedica în acest sens, mâniem pe Dumnezeu. Mai ales când această cerere este însoțită de amenințarea lepădării sau de cârtire. De aceea, nu trebuie să cerem de la Dumnezeu lucruri care să ne facă mari în fața oamenilor, și admirați de ei, pentru că acest lucru este urât de Dumnezeu. Tot timpul trebuie să-I mulțumim pentru darurile cu care ne-a înzestrat pe fiecare și să căutăm să înmulțim talanții în folosul tuturor, ca unul pe altul să ne ridicăm. Ori acest lucru nu se întâmplă cu cântăreții. Ei culeg lauri de la oameni. Mulți leșină la concertele lor, risipesc banii pe cd-uri care conțin îndemnuri la delicvență, sex și alte răutăți. Așadar, talantul (vocea artistului, puțința de a crea muzică) nu se înmulțește, ci se îngroapă. Și de multe ori, artiștii ajung un fel de idoli, venerația cuvenită lui Dumnezeu îndreptându-se spre oameni.

Dacă primele întrebări au fost puse cu viclenie, pe ocolite, a treia a necesitat un răspuns direct, fiind o propunere directă. Astfel, Mântuitorul răspunde: *“Domnului Dumnezeului să I te închini și numai Lui să-I slujești!”*. Ca urmare a acestui răspuns, *“diavolul L-a lăsat și iată, îngerii s-au apropiat de El și-I slujeau”*. Să vedem urmarea binecuvântată a respingerii satanei: îngerii vin și slujesc celui ce respinge ispita! Și invers, cel ce primește ispita devine înconjurat de demoni. Este și cazul celor pomeniți la început. Diavolul le-a apărut și le-a promis putere. Pâine, succese uimitoare și putere. Ei au acceptat și s-au îndrăcit. De aceea, orice lucrare a lor își are rădăcina în iad. Aceștia au știut de la bun început ce cer și care va fi urmarea, dar noi, cei ce conștientizăm această “ispită” ar fi bine s-o refuzăm, și-atunci Dumnezeu ne trimite și nouă îngeri slujitori.

Ecumenismul este antihristic

Idei principale de la Sinaxa preoților și monahilor ortodocși

care s-a ținut în Volos - februarie 2010

Principalii vorbitori au fost părintele Theodoros Zisis, părintele Gheorghios Metalinos, părintele Iosif, starețul mănăstirii Xiropotamu. Au fost reprezentanți stareți ai mănăstirilor, schiturilor și chiliilor din Sfântul Munte Athos, cât și ai mănăstirilor de pe teritoriul Greciei, protoprezbiteri și preoți din toate eparhiile. Iată care au fost punctele principale:

1. Nu intră nici o țară în UE dacă nu **se închină la papa**; de aici putem înțelege reacțiile ciudate (aplecate spre ecumenism) ale unor ierarhi din Serbia și Herțegovina.

2. Ecumeniștii au ca țintă **să fie recunoscuți episcopi Romano-Catolici ca și Episcopi Ortodocși!**

3. Se fac canonizări **”politically corect”** cum este **Hrisostom de Smirna care se știa că este mason** (în momentul în care Sinodul Greciei a anatematizat masoneria trebuia să specifice că aducerea masonilor la Ortodoxie să se facă prin Mirungere cu lepădările de rigoare!). Kazantakis a fost afurisit de Biserica, dar anul trecut i s-a săvârșit slujba parastasului! Masoneria propovăduiește o credință creștină fără Hristos (hai mai bine să vorbim despre mediu), apoi face prozelitism masonic cu emblema patriarhului Bartolomeu! Începutul l-a făcut Meletie Metaxachis (mason) care a făcut prima mișcare anatematizată de Biserica - schimbarea mineologului!

4. Asupra Patriarhului Georgiei s-au făcut presiuni enorme ca să reentre în CBM, și să anuleze hotărârile Sinodului Georgian în privința neacceptării mișcării ecumeniste de către Biserica Georgiană.

Aceste presiuni au fost exercitate constant de către Patriarhul Ecumenic de la Constantinopol! În ultima fază, Patriarhul Ilias al Georgiei, necedând presiunilor, a fost chemat la Constantinopol pentru o întrevedere cu Patriarhul Bartolomeu ”între patru ochi”. Patriarhul Bartolomeu i-a cerut ca întrevederea să se facă numai cu un traducător din partea Patriarhiei Ecumenice, dar Patriarhul Ilias nu a acceptat decât cu condiția ca și el să aibă traducătorul lui, din partea bisericii Georgiene. În cele din urma întâlnirea celor doi întâistătători a avut loc la Istambul având fiecare câte un traducător. Iată care a fost scopul aceste foarte scurte întrevederi, dar de o însemnătate colosală: Patriarhul Bartolomeu îi spune Patriarhului Georgiei următorul mesaj:

– Dacă nu veți intra din nou în CMB veți avea, ca țară, probleme mari!

Deși această întâlnire a fost considerată de Patriarhul Bartolomeu foarte secretă, Patriarhul Ilias a făcut-o publică, având ca martor pe traducătorul georgian care l-a însoțit la întâlnire! Știm care au fost evenimentele care au urmat apoi în Georgia, care au adeverit spusele Patriarhului Bartolomeu! Totodată, după această întrevedere, Patriarhul Georgiei a fost otrăvit, dar scăpat prin Ajutor Dumnezeiesc de moarte!

5. Pe data de 29 aprilie 2010, în Pireu, în stadionul Irinis kai Filias va fi găzduit simpozionul ”*Locul episcopului Romei în Biserică*” (în pridvor pentru a i se face lepădările) cu binecuvântarea Mitropolitului Pireului Serafim. Acesta va fi făcut ca un răspuns Ortodox la ceea ce s-a ținut în Cipru și va urma să se desăvârșească, în octombrie 2010, la Viena!

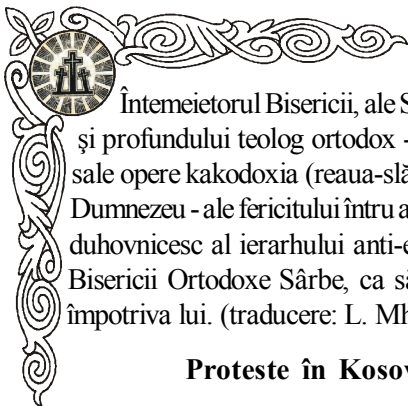
Începe prigoana antiecumeniştilor în Serbia

Pentru că este antiecumenist, Episcopul Artemie de Kossovo a fost îndepărtat din scaun de către noul Patriarh

Profundă amărăciune a exprimat astăzi Mitropolitul Serafim de Pireu, în ceea ce priveşte hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe a Serbiei, care a disponibilizat pe Episcopul Artemie de Raşca şi Prizren. De semnalat că Agenţia de Ştiri Bisericeşti „Romfea.gr” a scris despre ancheta judiciară încă de duminică, 14 februarie 2010.

Mitropolitul Serafim de Pireu: Cu profundă amărăciune, întristare şi durere am aflat despre hotărârea din ziua de 13 a lunii în curs a.c. a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe a Serbiei, care s-a întrunit sub preşedinţia nou-alesului patriarh, Preafericitul Irineu al Serbiei, despre disponibilizarea şi în esenţă îndepărtarea de la îndatoririle lui canonice a Preasfinţitului Episcop Artemie de Raşca şi Prizren, bărbat împodobit cu virtuţi apostolice, luptător pentru Credinţă şi mărturisitor al Ei.

Simţim o profundă repulsie pentru această inadmisibilă hotărâre a Bisericii Ortodoxe a Serbiei, dar nu ne uimeşte, pentru că - după cum se vede - **aceiaşi oameni** - care l-au condus pe fericitul întru adormire patriarh al sârbilor Pavle la rugăciunea-în-comun cu romano-catolicii din Croaţia, care liturghisesc în mod ilegal şi eretic, care l-au „sanctificat” pe cardinalul Alojzio Stepinats, criminalul băutor de sânge şi falsul sfânt al para-sinagogii („adunăturii”) romano-catolice, pe autorul moral şi fizic al sângerosului asasinat (genocid) prin schingiuiiri neînchipuit de dureroase a opt sute de mii (800.000) de sfinţi, slăviţi, noi mucenici ai poporului sârb şi ai Preasfintei noastre Biserici de către hoardele ustaşilor romano-catolici - **orchestrează acum anihilarea canonică şi fizică a unui sfânt**, neprihănit, iubitor de Dumnezeu şi iubitor de popoare, care este culmea duhovnicească a poporului sârb, luptând pentru drepturile credinţei şi ale patriei lui, **prin acuze voalate, care în lumina adevărului nu pot sta în picioare.**

Invocăm de-Dumnezeu-
primatele rugăciuni către Domnul-
Întemeietorul Bisericii, ale Sfântului contemporan al poporului sârb
și profundului teolog ortodox - care a demonstrat prin excepționalele
sale opere kakodoxia (reaua-slăvire) eretică a papismului potrivnic lui
Dumnezeu - ale fericitului întru adormire Stareț Iustin Popovici, părintele
duhovnicesc al ierarhului anti-ecumenist prigonit și al altor ierarhi ai
Bisericii Ortodoxe Sârbe, ca să înceteze îndată prigoana orchestrată
împotriva lui. (traducere: L. Mh. cf. romfea.gr)

Proteste în Kosovo în timpul Liturghiei

Evenimentele se derulează într-un ritm alert. Erezia ecumenismului se întărește și turbează. Dar Părinții ne-au pregătit și ne-au informat suficient: Fiecare erezie este îndrumată de către diavolul. Și ecumenismul n-ar putea constitui o excepție. Câte se scriu, câte vedem zilnic, câte se derulează incognito, și în poporul credincios și la noi ajung ecourile lor, amintesc de ceea ce este scris: „*S-a coborât diavolul la voi, având mare mânie, știind că mai are puțină vreme*” (Apoc. 12, 12).

Clerici și laici, în ciuda zăpezii, s-au adunat să protesteze împotriva acțiunii fără precedent a noului patriarh Irineu al Serbiei, de a-l elibera din îndatoririle sale pe Înaltpreasfințitul Episcop Artemie de Kosovo (cf. <http://aktines.blogspot.com/>).

Episcopul Artemie de Kosovo era unul dintre cei șase arhieri (acum opt – n.tr.) care au semnat „*Mărturisirea de Credință împotriva ecumenismului*”. Cunoaștem și (am denunțat din primul moment) declarațiile filocatolice ale noului patriarh, care a vorbit de o colaborare cu papa. Deci episcopul anti-ecumenist Artemie era greu de manipulat și incomod. Se mai știe și faptul că părintele protopresbiter Gheorghios Tsetsis, mitropolitul Ioannis de Pergam și însuși patriarhul ecumenic Bartolomeu au încercat prin scrisori să-i timoreze pe toți aceia care au semnat „*Mărturisirea...*” și să îi împiedice pe alții care ar fi vrut să o semneze. Desigur, patriarhul Bartolomeu a cerut Ierarhiei Bisericii Eladei să fie pedepsiți toți cei care au semnat „*Mărturisirea...*”. Însă nu au reușit până acum să îngenuncheze împotrivirea Ierarhiei. Să presupunem că au căutat și au găsit cel mai slab inel?

Suntem solidari cu episcopul și cu frații noștri sârbi nevoitori și ne rugăm. Însă trebuie ca în același timp să înțelegem că acum este

nevoie de o mai mare priveghere.

Postul Mare să ne fie un prilej pentru

rugăciune mai multă, ca Dumnezeu să ne lumineze și să înțelegem dimensiunea exactă a situației și să ne întărească pentru luptele care vin, căci va fi nevoie de mari jertfe pe toate fronturile.

„*Mărturisirea de Credință împotriva ecumenismului*” a fost prima treaptă. Să mai urcăm una, înainte de a ne coborî din tren. În perioada Sinodului III Ecumenic, râvnitorul episcop Celestin, deci în perioada unei alte erezii, a nestorianismului, scria: „*Acum este nevoie de o mai mare priveghere și grijă. Acum, când înăuntrul Bisericii se făptuiesc și se zic cele potrivnice Bisericii. Pentru că cei care au război civil nu sunt în nelucrare.*

Totuși, în acest război intern, în această luptă casnică, să ne fie nouă zid credința, iar împotriva acestei necredințe pe ea să o preferăm în ciuda săgeților duhovniceștilor... pe aceasta, pentru că păzită fiind, ne va păzi pe noi” - Simatis Panaghiotis

*

Romfea.gr a precizat drept cauză a izgonirii „neregulile economice și refuzul ascultării”. Noi spunem că pricina izgonirii este poziția anti-ecumenistă declarată și „refuzul ascultării” față de noul patriarh filocatolic al Serbiei. Să așteptăm și în Elada asemenea izgoniri ale celor care se luptă împotriva ecumenismului?

Considerăm indispensabil că se cuvine ca în acest moment dificil Sinaxa anti-ecumenistă a Părinților care au redactat „*Mărturisirea de Credință*”, toate corporațiile, uniunile și asociațiile ortodoxe care luptă împotriva ecumenismului să se declare solidare prigonitului ierarh mărturisitor și anti-ecumenist, să luăm legătura cu el și să-l rugăm **să preia conducerea luptei anti-ecumeniste**. Este clar că a fost izgonit pentru pozițiile sale anti-ecumeniste și pentru semnătura lui pe „*Mărturisirea de Credință*”, pe care frații lui filocatolici le-au interpretat drept refuz al ascultării. Cât pentru neregulile economice nu comentăm, pentru că doar cu puțin timp în urmă am trimis ajutoare umanitare în Kosovo și am fost alături, fiecare cum a putut. Cum se putea întâmpla așa ceva când nu existau nici cele necesare traiului de pe o zi pe alta. Așadar, să ne suflecăm mânecile, să acționăm și să fim alături de ierarhul mărturisitor prin toate mijloacele posibile. (trad. gr. I.F., <http://www.augoustinos-kantiotis.gr/?p=9206>)

Păcatul

este și un faliment economic

„Și acolo și-a risipit averea trăind în dezmierdări” (Luca 15, 13)

+ **Episcopul Augustin**

(Omilia Mitropolitului de Florina, Părintele Augustin Kantiotis,
în Sfânta biserică a Sfântului Gheorghe N. Ionia, 05.02.1961)

Astăzi, iubiții mei creștini, astăzi este sărbătoarea noastră.

Astăzi este sărbătoarea fiului risipitor; și deoarece toți suntem fii risipitori, de aceea zic că toți sărbătorim. Să sărbătorim deci, pentru că nu se cuvine să îl imităm doar până într-un punct pe cel risipitor, ci trebuie să-l imităm până la capăt.

Risipitorul pășea pe drumul cel rău, și când a ajuns deja pe marginea prăpastiei și era gata să cadă în haosul iadului, un gând l-a mântuit. Ce valoare are în lume un gând! De la gând pornesc toate crimele (căderile), dar și minunile virtuții. Așadar, un singur gând a fost suficient, ca un fulger, și în ultima clipă a făcut o mântuitoare cotitură; a schimbat direcția, a schimbat drumul, de acolo unde mergea spre iad, s-a întors spre cer.

Tema parabolei risipitorului este nemărginită. Ne prezintă două puteri: o putere este păcatul, iar alta este brațul cel puternic al Domnului, care îl prinde pe păcătos, îl ridică și îl face copil al lui Dumnezeu și moștenitor al Împărăției Lui. Din toată această minunată parabolă vreau să luați aminte doar la un singur lucru.

Frații mei, păcatul nu este o jucărie; este foc, care arde și distruge. Nu are urmări doar pentru viața care începe după mormânt, ci are urmări chiar de aici, din această viață, urmări la care trebuie să fie atent orice om.

Păcatul înseamnă și faliment economic. Distruge economic persoana, familia și popoarele. Acest lucru îl poate observa chiar și ateul. Acest lucru îl accentuează parabola atunci

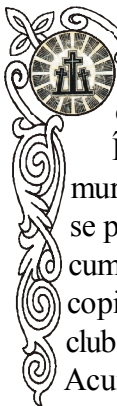
când zice că cel risipitor „a împrăștiat averea lui trăind în dezmierdări (desfrânări)” (Luca 15, 13).

- Păcatul este un faliment economic. Ca dovadă, întâi și întâi este cel risipitor. Ce era mai înainte? Un săracuț? Nu. Și-a luat partea din uriașa moștenire, a transformat-o în bani lichizi și și-a umplut punga. Și ce a făcut cu ei? Unde i-a cheltuit? Spune Evanghelia: s-a încurcat cu anturaje rele. A început să cheltuiască averea sa în distracții, în chefuri, la femei păcătoase, în cluburile de destrăbălare. Cheltuia mii și nu producea nimic. Sfârșitul care a fost? A venit clipa în care a ajuns cerșetor de pâine. A căutat un post de pascător de porci și fura roșcove. Vedem aici că păcatul este un faliment economic. Cel risipitor a falimentat trăind în păcat.

- Exact același lucru se întâmplă și astăzi, frații mei. O copie fidelă a celui risipitor sunt și bogații de astăzi. Da, nu-i vedeți? Au și case, și vile la țară, și bărci, și conturi, și cârje de aur și altele. Și ce fac cu ele? Ați văzut pe vreunul din ei să construiască o școală, o biserică, să dea zestre vreunei fetițe lipsite de mijloace materiale, să-i ajute pe săraci, să-și împrăștie banii ca ploaia? Dacă bogații ar fi împrăștiat bunurile lor, s-ar fi rourat pământul uscat de tot. Ei însă ce fac cu ei? Un armator și-a zidit un sălaș din marmura cea mai prețioasă într-un munte din Bavaria și acolo urcă cu elicopterul pentru a se desfăta de frumusețea naturii. Altul și-a înmulțit luxul care costă sume fabuloase. Pe mese au cufere împodobite cu diamante, care transformă noaptea în zi. Altul își face iaht, ca să se învârtă prin Mediterană și să chefuiească întruna cu desfrânatele. Mă iertați de expresie, dar până și closetele acestui iaht să fie confecționate din marmură colorată?

Toți acești bogați de astăzi trăiesc „în dezmierdări”. Și acești bani, care ar fi putut salva lumea, ei îi aruncă diavolului. „Și-au risipit avuția lor, trăind în desfrânări”.

- Voi, săracuților, ascultați cu mulțumire troparul acesta pe care îl cântă predicatorul împotriva bogaților. Însă, iubiții mei, din nefericire, o cercetare mai profundă a societății dovedește că risipitori

nu sunt doar prinții bogăției. Trebuie să spunem adevărul, că risipitori și desfrânați sunt până și muncitorii. Sigur că da.

Îl vezi pe acest muncitor care are bătăături în mâini, care este murdar din fabrică? Este demn de cinste. Dar ce face? Sâmbăta se plătește; ia banii lui sfinți care picură sudori, însă în loc să cumpere cu ei o rochie femeii lui, în loc să ia câteva caiete și cărți copilului său, în loc să cumpere puțin lapte, el seara merge la un club păcătos, în tavernă, la cinematograful, la hipodromuri, la minge. Acum, în ultimele zile, diavolul a găsit un șiretlic prin care sterpelește portofelele celor mici și mari și în special ale claselor muncitoare, și acest șiretlic sunt jocurile de noroc, cărțile, loteria, pronosport și alte jocuri asemănătoare.

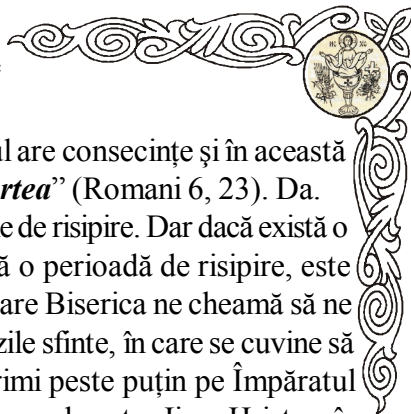
Așa că nu trăiesc în dezmiardări doar bogații; trăiesc în dezmiardări și muncitorii săraci. Nu este doar nedreptatea, nu este doar sărăcia, este și dezmiardarea (desfrânarea). Dă-i unui muncitor o sută, și două sute, și trei sute de mii de drahme. Dacă e risipitor, nu va rămâne cu nicio drahmă. Însă alt muncitor face economie, și reușește și își zidește cu mâinile sale căsuța.

- **Păcatul este faliment**; faliment al bogaților, al săracilor din lumea întreagă. Vreți un exemplu? Luați statele.

Deschideți bugetul, ca să vedeți ce face păcatul. Costuri astronomice. Și unde merg? Unde merge cel mai mare procent din bugetele statelor? În poduri, în școli, în lucrări folositoare? Nu. Îi cheltuiesc în groaznicele lor uzine pentru avioane, pentru vase de război, pentru bombe atomice, pentru diavolul. Ia gândiți-vă, ce-ar fi dacă statele risipitoare n-ar mai cheltui aceste milioane de dolari, sau de ruble, sau de lire, pentru distrugere. Să ștergem cuvântul „război” din dicționar. Ia imaginați-vă cheltuirea lor pentru pace! O, ce binecuvântare! Și stâncile vor scoate rodii, iar Sahara se va transforma în grădină. O, Evanghelie, dacă te-ar fi ascultat și aplicat oamenii risipitori!

„...Și acolo, umanitatea și-a risipit averea trăind în dezmiardări”.

Iată, iubiții mei, că păcatul are consecințe și în această viață. „**Plata păcatului este moartea**” (Romani 6, 23). Da.

În tot timpul anului sunt zile de risipire. Dar dacă există o perioadă, care este prin excelență o perioadă de risipire, este această perioadă a Triodului, în care Biserica ne cheamă să ne învețe lecțiile ei cerești. În aceste zile sfinte, în care se cuvine să ne pregătim cu toții pentru a-l primi peste puțin pe Împăratul tuturor, pe Mirele Bisericii, pe Domnul nostru Iisus Hristos, în aceste zile în care se cuvine să fim cu toții pregătiți pentru a intra în stadionul Sfintei Patruzecimi, diavolul strânge și mută cu lopata și vântură banul pe care-l cheltuiesc oamenii în păcat. Lăsatul secului (cele trei săptămâni înainte de Postul Paștelui) înseamnă chef, dansuri și distracții, jocuri, desfrânare și risipire.

Dar nu, frații mei. Dacă s-ar coborî vreun înger și ne-ar cerne pe toți, și ar căuta din palate până în colibe, oare va găsi vreun om din a cărui gură să audă: „Greșit-am” (Luca 15, 21) al risipitorului?

„**Greșit-am**”! Să spună și bogatul și muncitorul sărac, și cel de dreapta și cel de stânga, și femeia și bărbatul, și analfabetul și omul de știință, și tânărul și bătrânul cu păr alb. Dacă spunem „Greșit-am”, aripi de îngeri ne vor ridica la înălțime, până la cer. Pentru că „bucurie se face înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăiește” (Luca 15, 10).

Să le simțim acestea, iubiții mei, și să le avem ca principii în viața noastră. Să ne oprim de la păcat. Să spunem „Halt” diavolului. Ajunge, diavole. De aici înainte cu Hristos, cu cerul. De acum înainte cu sfinții îngeri și arhangheli, ca să ne învrednicim de Împărăția Lui. Amin.

(traducere din elină: monahul Leontie)

Procesul intentat de Dumnezeu omenirii

Rechizitoriu și sentința

Isaia (cap. 65)

Dr. Iosif Niculescu – veteran de război, București

Constatând că toate sunt „bune foarte”, Creatorul își încheie efortul depus în cele șase zile ale Creației, acordându-și un „Sabat” (odihnă) în care se pregătește să se bucure admirându-și opera Sa în întregul ei, având în frunte pe om la a cărui zidire depusese o strădanie deosebită, lucrând cum se zice din tot sufletul, adică hotărând a lăsa „ceva” din Ființa Lui în acest ultim „produs” al forței Sale creatoare.

Apare însă în scenă șarpele, care, întemeiat pe frumusețea și înțelepciunea sa, s-a lăsat dominat de mândria care zace în fundul oricărei conștiințe și pierzându-și echilibrul pe care dreapta judecată îl conferă, determină conștiința să treacă dincolo de hotarul pe care poziția de creatură i-l conferise. Diavolul (șarpele) dorea să se răzbune pe om. Aflat și el în rai, șarpele ar fi trebuit să trăiască și el acele momente de fericire. Dar nu, el este dominat în conștiința lui de o idee pe care nu și-o păstrează în el, ci o împărtășește celor doi. Ce anume l-a determinat să o facă?

El pune la îndoială porunca impusă celor doi (nu și lui!) și se întreabă: ce anume l-a fi determinat pe Ziditorul a toate să le interzică oamenilor de a mânca fructul aceluia pom, denumit al cunoașterii binelui și răului? Autorul acestui text ne spune despre acest pom că era frumos, așadar nefiind respingător prin înfățișare, de ce să reprezinte o primejdie pentru om? Frumosul atrage și nu respinge. De aceea în sinea lui și-o fi zis: Dumnezeu le ascunde celor doi „ceva” – interdicția provine dintru cu totul alt motiv. Se frământă ca să-l afle. Și îi vine în minte ideea că și de astă dată (ca și în cazul lui) Creatorul a căutat să-

Și apere poziția Sa de stăpân absolut care putea fi periclitată în cazul că cei doi, încălcând porunca, ar fi căpătat niște puteri prin care ar fi reușit să facă ceea ce lui nu îi reușise. Și, într-un fel de lucrare experimentală, îi determină să mănânce din acel rod. După aceea va vedea și el ce va avea de făcut.

Va să zică, în viziunea șarpelui, Ziditorul recursese la un subterfugiu spre a-Și apăra poziția Sa. Această manieră de a proceda nu era o dovadă de atotputernicie. Era o notă care îl întârea pe diavol în intenția lui de a-și pune „scaunul mai presus de cer”. Și spre nenorocirea lor, cei doi îi adoptă și ei acest punct de vedere. Și iată că Acela care dăduse o astfel de poruncă nu stă impasibil și reacționează vehement. Din toate cele ce urmează se poate înțelege că atât omul cât și șarpele, cu toată asprimea pedepsei, nu-și schimbă punctul de vedere. Ei continuă a socoti că atotputernicia lui Dumnezeu este numai pretinsă și nu reală, prin urmare poate fi dărâmată. De aici se nasc două tendințe tiranice care s-au manifestat în lume:

- cea a șarpelui prin încercarea de a face și el pe pământ o împărăție, care, subminând autoritatea divină, ar reuși până la urmă să o năruiască.

- cea a omului, prin crearea de împărății care caută să înlocuiască atotputernicia lui Dumnezeu și să se așeze în fruntea treburilor.

O vreme, între tirania diavolului și cea a omului nu a fost decât sinergie parțială. Se înțelegeau unul cu altul în măsura în care acțiunile fiecăruia ținteau la năruirea autorității divine. Lucrurile s-au schimbat doar atunci când Lucifer și-a schimbat tactica și a reușit să captureze tirania umană, punându-o în slujba lui. Astfel, din cei trei aspiranți la dominația mondială au rămas numai doi: Lucifer și Dumnezeu. Lucifer, aservindu-și puterea omenească, a început asaltul asupra puterii divine. Aceasta este finala competiției pentru putere a ultimei etape a existenței creației, denumită epoca lui antihrist. Conflictul dintre Dumnezeu și o parte a creației

Sale, început în rai, se va

încheia într-un mod neașteptat așa cum proorocia lui Isaia ne-o face cunoscut în cap. 65 al proorociei sale.

Într-un moment al istoriei omenirii, în care Dumnezeu a constatat cu regret că ultima lui încercare de a-i face pe oameni ca, recunoscându-I atotputernicia, să I se alătore în lupta împotriva lui Lucifer, hotărăște ca să facă oamenilor cunoscută hotărârea Sa, adică modul prin care urma să încheie această perturbare în existența creației. Era în vremea în care statul teocratic israelit, prin crearea căruia Ziditorul socotea că va face pe oameni să I se alătore, statul teocratic se năruise, separându-se în două autorități care erau potrivnice una alteia. Se atinsese o ireversibilitate care nu putea duce decât la desființarea ambelor formații. De aceea, Dumnezeu se hotărăște să le spună ultimul Său cuvânt, un rechizitoriu în procesul pe care după o îndelungă răbdare, Dumnezeu îl intentase lui Israel, decăzut din poziția lui inițială de forță umană pusă în slujba divinității și opusă tiraniei luciferice. Urmărind pledoaria pe care Dumnezeu o face prin gura profetului, aflăm formulată sentința divină, distrugerea lumii adamice și recrearea unei lumi noi. **Cu toată asprimea cunoscută din proorocia lui Isaia, sentința divină de creare a unei lumi noi apare ca o confirmare a neîncetatei Lui iubiri față de om. Cu toată gravitatea vinovăției în care fuseseră acuzați toți oamenii, totuși dragostea divină rămâne singura forță care decide destinul unei omeniri decăzute.**

Justețea argumentelor, logica perfectă a concluziilor și frumusețea modului de expunere face ca această frântură a literaturii religioase expusă în acest pasaj să fie neegalată. Constatându-i valoarea, ne-am decis a o înfățișa în aceste rânduri, fiindcă de aici oricine poate cunoaște nelimitata bunătate a lui Dumnezeu, Care, văzând viața lumii, nu s-a lăsat dominat de răutatea lumii, ci se încheie printr-o glorioasă hotărâre: să-Și trimită Fiul Care, recreând lumea, să reușească a elimina definitiv orice lucrare a aceluia care de la început a pus la îndoială atotputernicia lui Dumnezeu.

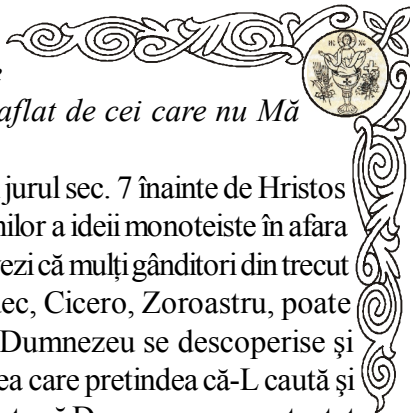
Isaia - Cap. 65

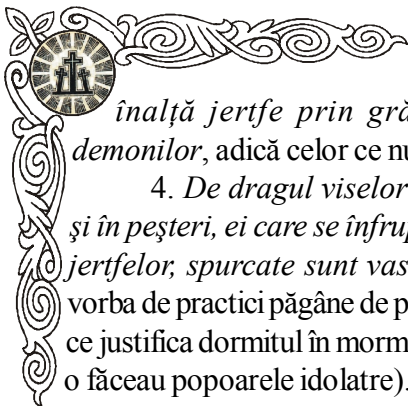
1. M-am arătat celor care nu întrebau de Mine și am fost aflat de cei care nu Mă căutau.

Iată aici o mărturie făcută în jurul sec. 7 înainte de Hristos despre prezența în conștiința oamenilor a ideii monoteiste în afara lumii israelite. Avem numeroase dovezi că mulți gânditori din trecut aveau idei monoteiste: Melchisedec, Cicero, Zoroastru, poate Zamolxis, Platon etc. Va să zică Dumnezeu se descoperise și altora, de dinafara lumii israelite, cea care pretindea că-L caută și chiar L-au aflat. Înțelegem din aceasta că Dumnezeu nu a așteptat să-L caute oamenii, ci S-a revelat El însuși, din proprie inițiativă. Și ca să nu fie nici o îndoială, o spune de la început proorocul lui israelit Isaia. Acesta este temeiul scripturistic al existenței unui monoteism extra iudaic și pe care s-a întemeiat mai târziu universalitatea Bisericii creștine.

Și le-am răspuns: Iată-mă, iată-mă sunt aici, unui popor care nu a chemat numele Meu (va să zică acestui popor din afara lumii iudaice M-am revelat și nici nu le-am spus numele meu, așa cum am făcut-o cu Israel). Se știe că poporul ales a avut o întreagă teorie asupra numelui lui Dumnezeu prin care se justifica interzicerea pronunțării publice a acestui nume, ceea ce era în contradicție cu intenția divină, care dorea ca numele Său să fie cunoscut și invocat în cunoștință de cauză. Această opoziție s-a transmis o vreme și în Biserica creștină, reușindu-se a se opri pronunția **numelui lui Hristos**, care așa cum s-a recunoscut mai târziu (Tertulian), alături de **semnul Crucii**, reprezintă formula cea mai eficace de exorcizare, adică de izgonire a duhurilor rele). Și azi, unii folosesc *numai* apelativul (care nu este un nume) de *Domnul* în loc de *Iisus Hristos*, care reprezintă numele lui Dumnezeu arătat oamenilor.

2. Toată ziua mi-am întins mâinile spre un popor nesupus și cârtitor, spre cei care nu pe calea cea bună au umblat, ci după păcatele lor.

3. *Acesta este poporul care pururi mă întărită. În fața Mea înalță jertfe prin grădini și ard pe lespezi tămâie demonilor, adică celor ce nu există.*

4. *De dragul viselor se culcă să doarmă în morminte și în peșteri, ei care se înfruptă din carne de porc și din zeama jertfelor; spurcate sunt vasele lor toate (se pare că aici este vorba de practici păgâne de prevestire a viitorului, gen Pitia, ceea ce justifica dormitul în morminte și în peșteri, cum se știe bine că o făceau popoarele idolatre).*

5. *Aceștia sunt cei care zic: Du-te departe de mine că eu sunt curat. Acesta este fumul mâniei Mele, foc arde în el fără încetare.*

6. *Iată scris este înaintea Mea: nu voi tăcea până voi răsplăti și le voi întoarce păcatele în sânul lor, ale lor și ale părinților lor; zice Domnul (iată aici o revelație, referitoare la responsabilitatea familială, a arborelui genealogic, cum se zice azi, și pe care-și întemeiază recomandările pe care le face în cadrul încercării de vindecare a arborelui familial – genealogic – Dr. Kenneth Mc. Alt) celor ce pe munți au ars tămâie și pe Mine M-au ocărât pe dealuri, în sânul lor le voi întoarce faptele.*

8. *Acestea zice Domnul: Așa cum o boabă de strugure se află în ciorchine și ei vor zice: Să nu o strici, că într-însul se află binecuvântare se află într-însa, tot astfel voi face și Eu de dragul celui ce-Mi slujește, de dragul lui Eu nu-i voi nimici pe toți.*

9. *Și voi scoate la față seminția care vine din Iacob și din Iuda și ei vor moșteni numele Meu cel sfânt, aleșii Mei și servii Mei îl vor moșteni și vor locui acolo.*

10. *Și vor fi în pădure turme de oi iar valea Acorului va fi loc de popas (această vale a Acorului aflată lângă Ierusalim a fost în vremea lui Iosua al lui Navi locul de execuție a lui Acov din tribul lui Iuda care ascunsese din pradă pentru singura-i proprietate o haină și obiecte de aur și argint, ceea ce era interzis de Lege), pentru cirezile Mele, pentru cei care M-au căutat. Dar pe voi cei care Mi-*

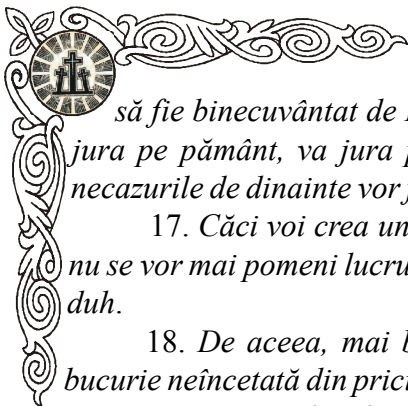
ați părăsit numele Meu cel sfânt, l-ați dat uitării (cum facem acum creștinii folosind apelativul Domnul în loc de numele de Iisus Hristos), pe voi cei care gătiți masă diavolului și turnați „norocului” prinoase de băuturi.

12. *Pe voi toți aceștia vă voi da pradă săbiei, toți veți cădea înjunghiați, căci Eu v-am chemat dar voi nu ați auzit (așa cum se întâmplă creștinilor, care participând la Sfânta Liturghie nu răspund chemării preotului care strigă: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați”, și în acest fel refuzând să participe la ospățul Domnului Hristos, care pentru ei a fost pregătit). Eu v-am grăit, dar voi nu M-ați ascultat și ați făcut răul chiar în fața Mea și ați ales (a face) lucruri pe care Eu nu le-am voit.*

13. *De aceea așa zice Domnul: Servii Mei vor mânca, dar voi veți fi flămânzi, iată servii Mei vor bea iar voi veți fi însetați, servii Mei se vor veseli, dar voi veți fi rușinați.*

14. *Iată servii Mei cu bucurie se vor bucura, dar voi veți striga din durerea inimii voastre și din zdrobirea duhului vostru veți urla.*

15. *Căci numele vostru îl veți lăsa spre sațiu aleșilor Mei (acest verset este diferit exprimat și greu de înțeles. Așa în versiunea franceză a abatelui C. Crampon 1928, se scrie: Et vous laisserez votre nom comme une amprentă Meselus et le seigneur Iahweh te fera perir: și veți lăsa numele vostru ca un blestem și Domnul Dumnezeu te va face să pieri! În versiunea românească pr. Radu și Galaction 1938: Și veți lăsa numele vostru aleșilor mei ca vorbă de blestem: Domnul Dumnezeu să te ucidă ca pe cutare... Dar slujitorii Mei vor fi numiți cu alt nume. În versiunea daneză este mai explicit: Veți lăsa numele vostru ca blestem aleșilor Mei, și anume: Domnul Dumnezeu vă va omorî și va da robilor Săi un alt nume. Să fie aici o proorocie a schimbării numelor de israelit dat adevăraților închinători ai lui Dumnezeu cu acela de creștin?).*

16. *Și oricine va voi să fie binecuvântat pe pământ, va voi să fie binecuvântat de Dumnezeu adevărului și cine va jura pe pământ, va jura pe Dumnezeu adevărului. Căci necazurile de dinainte vor fi uitate și vor pieri din ochii mei.*

17. *Căci voi crea un cer nou și un pământ nou, unde nu se vor mai pomeni lucrurile trecute și ele nu vor reveni în duh.*

18. *De aceea, mai bine bucurați-vă și să fiți într-o bucurie neîncetată din pricina celor pe care le voi crea. Căci iată Eu creez Ierusalimul pentru bucurie și poporul său pentru voioșie.*

19. *Și Eu mă voi bucura pentru Ierusalim și voi fi încântat de poporul Meu și nu se va mai auzi nici plânset și nici strigăt de disperare.*

20. *Și nu va mai fi acolo copil cu zile puține căci acolo nu va mai fi copil care să moară fără vreme și nici bătrân care să nu-și împlinească sorocul căci tânărul va fi de 100 de ani iar păcătosul chiar de ar avea 100 de ani, va fi blestemat atunci când va muri.*

21. *Și vor zidi case și vor locui în ele și vor sădi vii și le vor mânca roadele și vinul lor îl vor bea.*

22. *Nu vor mai zidi pentru ca alții să locuiască și nici să sădească pentru ca să mănânce altul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele pomului vieții și îndelung se vor bucura de roadele ostenelilor lor.*

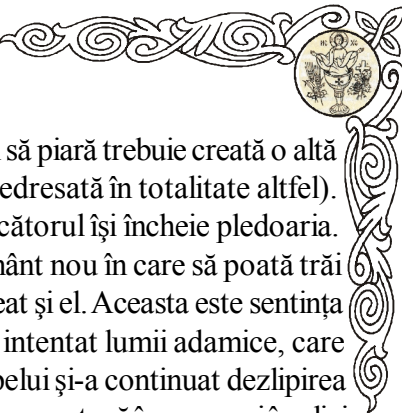
23. *Aleșii Mei nu se vor trudi în zadar, nici că vor naște copii meniți blestemului, căci ei sunt sămânța binecuvântată de Dumnezeu și odraslele lor împreună cu ei (din nou referință la solidaritatea dintre generații, adică a arborelui genealogic).*

24. *Și va fi ca înainte ca ei să fi strigat Eu îi voi auzi și mai înainte ca ei să fi sfârșit vorba, Eu voi zice: Ce este?*

25. *Atunci lupii și mieii vor paște împreună și leul întocmai ca boul va mânca paie și șarpele pământ precum pâine.*

*Strâmbătate nu vor face precum
nici stricăciune, în numele Meu
cel sfânt, așa găiește Domnul.*

Așadar pentru ca relele vieții să piară trebuie creată o altă lume (lumea adamică nu poate fi redresată în totalitate altfel). Aceasta este sentința cu care Judecătorul își încheie pledoaria. Trebuie creat un cer nou și un pământ nou în care să poată trăi omul cel nou, cel cu alt nume, recreat și el. Aceasta este sentința în procesul pe care Dumnezeu l-a intentat lumii adamice, care după ce a păcătuit la inspirația șarpelui și-a continuat dezlipirea de Dumnezeu și alianța cu Lucifer, care poate să încerce a-și împlini visul de mărire luând trup de om, fapt pe care decadența omului îi îngăduie să o facă. Această întrupare se arată în ceea ce se numește antihrist și care arată cea mai decăzută stare a omului, de părăsire a lui Dumnezeu și înfrățire cu Lucifer. Acest ultim act de trădare nu a mai fost suportat de Dumnezeu, care a nimicit acest fruct al trădării, iar în locul acestei lumi nimicite a creat o nouă lume în întregul ei.

Acest capitol din Isaia reprezintă rezumativ întreaga desfășurare a vieții lumii adamice și totodată și perspectivele ei de viitor. Această revelație s-a făcut cu circa 700 de ani înainte de coborârea pe pământ a Fiului lui Dumnezeu, din care se înțelegea limpede că orientarea greșită a lui Israel era fără de leac, dar că nimicirea, care era finalul inevitabil, nu se va întinde asupra întregului Israel. Dumnezeu va păstra nedistrusă o rămășiță din Israel, cu care va rezidi noua lume.

Pentru cei de dinafara lui Israel proorocia aceasta este un tonic spiritual pentru că din primele cuvinte lumea extraiudaică este asigurată că Dumnezeu o are în planul Său chiar dacă această lume nu L-a cunoscut și nici nu L-a invocat - este teza de combatere a doctrinei rabinice a „goimilor” (20 aug. 2009)

Misiune și mărturisire în Ortodoxie

Secolul XXI va fi apologetic sau nu va fi deloc

Pr. Cătălin Dumitrean

La ora aceasta ne este foarte greu să ne definim propria identitate. De fapt noi, creștinii ortodocși din România, știm foarte puține lucruri despre noi înșine. Veacul ne-a purtat prin multe hotare, de la est la vest și de la nord la sud, dar nu ne-a întregit cunoașterea ci dimpotrivă, ne-a rătăcit-o. Totul despre lume și mai nimic despre noi înșine, aceasta este formula sub care la ora aceasta stăm sub prizonieratul lipsei de identitate.

Nu sunt adeptul teoriei triumfaliste, a fraților de credință care ne sugerează că pe pământul nostru apostolic spiritualitatea este înfloritoare, că nădejdlile patristice s-au împlinit, că exorcismul și-a atins plinirea, iar teologii seamănă fără odihnă “flori de pateric” în ogorul Domnului; ci fac parte dintre cei care strigă mereu: Nu e bine! Sunt conștient că ne-am îndepărtat de cele mai elementare norme duhovnicești, mutând teologia în Babilon, adică în ograda ecumenismului pietist, excursionist și tandru, în mrejele himerice ale meridianelor deschizătoare de infern.

Ion Gheorghe Savin spunea în urmă cu aproape 70 de ani înfierând subtilele, dar firavele pe atunci cărări ecumenice, că asistăm indiferenți la problemele religioase având o condamnabilă nepăsare la acest proces de destrămare a unității noastre sufletești, care își avea până mai deunăzi cea mai omogenă și consistentă expresie în

acest bloc al unei credințe religioase străvechi și unitare. Marele erudit era în perioada interbelică, după cum bine se știe, titularul catedrei de Apologetică, o disciplină care făcea apel la regăsirea drumului tradițional filocalic pe care să pășească reprezentanții Bisericii noastre aici, pe pământul românesc. Din păcate, avertismentul marelui profesor a rămas un simplu strigăt în pustiu, în condițiile în care ne chinuim de 50 de ani să enunțăm o nouă teologie, zisă “*ecumenică*” și “*instituționalizată*”, adică de salon și conversație și mai puțin de adâncime și de vocație. Sub pretextul noilor cerințe mondiale catedra de Apologetică a fost eludată din școlile teologice sau mai corect spus, înlocuită cu cea de Misiologie și Ecumenism.

Am să vă rog să cercetați cuvintele marilor duhovnici români: Paisie Olaru, Ilie Cleopa, Ilarion Argatu, Arsenie Papacioc sau Iustin Pârvu de la Mănăstirea Petru Vodă și o să vedeți radicalismul cu care înfierează dânșii orice demers ecumenic accentuând că astăzi, poate mai mult ca altădată, se impune un discurs eminentemente apologetic care să pornească de la o nouă atitudine cu propriile noastre păcate și iluzii. În adâncul iubirii lor de Dumnezeu și de lume, marii părinți sunt neliniștiți de lipsa de forță a misionarilor noștri, de risipirea teologhisirilor contemporane și de compromisul cu “veacul”.

Expunerea mea se dorește a fi un crâmpei de luciditate într-un moment în care drumul spre Eshaton al Bisericii este presărat cu multe pietre de poticneală și de sminteală. În secolul ce tocmai a trecut, la sfârșitul unui mileniu obscur, ortodoxia a fost vizată spre exterminare. Același profesor de mare adâncime în câmpul teologiei interbelice, Ioan Gh. Savin, spunea: „*Nesprijinită de oficialități, desconsiderată de intelectualitate, deformată de curentele atee și oculte ale francmasoneriei, teosofiei și ale unei filozofii dizolvante, subminată de secte și asaltată de diferitele culte agresive și prozelite, vechea noastră ortodoxie se clatină*” (1). La aceasta - spunem noi - se adaugă și anii de comunism care au însemnat cea mai cruntă persecuție a creștinilor din istorie. Aparența stingere a comunismului a atras un alt atac al fiarei satanice, de data aceasta mult mai camuflat, în legile democrației și ale libertăților umaniste.

Având drept de a se desfășura în libertate, sau chiar fiindu-i asigurat și un cadru prielnic de mărturisire, Biserica, ca instituție, este pusă în ridicolă situație de a vorbi în pustiu. Cu alte cuvinte, auzită dar neînțeleasă, pledoaria Bisericii pare doar o manta bună în caz de timp nefavorabil, un fel de etos în care omul-problematic își tratează rănilile. Cam puțin, dată fiind anvergura supraistorică a discursului hristic.

Jean Mayendorff, în studiul său despre *“Biserica Ortodoxa ieri și azi”*, referindu-se la Biserica României, atrăgea atenția că *“Viitorul Bisericii în România atârnă de rezultatele propagandei antireligioase în rândul tineretului, căci mijloacele pe care le deține Biserica sunt foarte reduse și constau exclusiv în mărturia personală pe care creștinii o pot aduce împotriva edificării unui nou univers materialist”* (2). Cuvintele marelui teolog sunt de natură profetică și în acord deplin cu situația confuză în care se găsește spiritualitatea românească de astăzi. Duhul filocalic al mănăstirilor pare din ce în ce mai admirat în Occident și din ce în ce mai lepădat în Orient. Tinerii propuși spre viața duhovnicească se zbat resemnați în angoasele modernității, refuzând crucea vieții creștine.

Cheile salvării neamului nostru din robia păcatului sunt școlile teologice. Aici mentalitatea și educația trebuie reorientate spre a face funcționabile principiile patristice, fapt pentru care la începutul acestei expuneri am explicat că redobândirea vieții apologetice ar aduce automat schimbarea, atât în interior cât și în exterior, a teologilor chemați la mărturisire.

Din păcate, pe câmpul apologeticii au rămas doar câțiva monahi cu plete dalbe care, în cumințenia trăirii lor cu Hristos, ne mărturisesc nouă tuturor, de câte ori convorbim cu dânsii, să avem grijă de lupii care dau târcoale la stâna ortodoxiei. Părintele Ilie Cleopa ne spunea că *“preotul este dator să predice regulat și din inimă împotriva celor ce atacă ortodoxia, cu mâna s□:ă scrie cuvinte spre zidirea sufletească și prin pilda vieții sale”*, subliniind că *“sectele*

sunt un semn apocaliptic și o dovadă a slăbiciunii credinței în Dumnezeu. Atât în lume cât și la noi se înmulțesc și se vor înmulți din cauza nebăgării noastre de seamă și a neștiinței Sfintelor Scripturi a celor mai mulți din popor [...] Sectele creează o mare primejdie pentru unitatea etnic-duhovnicească a poporului român, deoarece toate sectele din țara noastră au venit din alte țări și au mare simpatie cu țările de unde au venit la noi. Inima lor nu este în țara noastră, nici nu țin la ființa națională a poporului român, ci se silesc pe cât pot să slăbească unitatea de credință și unitatea națională a românilor pentru a ne domina [...] Ne trebuie mai multă cateheză, cărți de popularizare a credinței străbune și slujbe misionare cu ierarhi și preoți mai mulți în toate bisericile lovite de secte. Ne trebuie și călugări misionari prin mănăstiri, care să colaboreze cu preoții de mir și să facă împreună misiune în parohiile cu grupări sectare” (3).

Există astăzi o stare de fapt care ne îngrijorează, poate mai mult decât proliferarea propagandei sectare, și anume indiferentismul religios, trimitându-ne iarăși cu gândul la ultimele soluții, tot de natură apologetică. Omul indiferent în fața vieții spirituale este omul lipsit de reflexie, omul banal, consumator și neproducător. Sensibil în fața plăcerilor, el devine stană de piatră la orice sugestie ce i-ar propune venirea la Biserică. În această situație se găsește marea majoritate a vârstei de mijloc din țara românească. Obişnuiți să trăiască fără Dumnezeu, cum spunea părintele Stăniloae “s-a văzut că e mai ușor să trăiești așa”, indiferenții religios sunt cel mai greu a fi recâştigați pentru Hristos. Ei sunt “căldiceii” despre care se spune în Apocalipsa că produc mâhnirea lui Dumnezeu. Cu o etică de circumstanță, dar fără adâncime; indiferentul religios este un bun prizonier al diavolului, o umbră a pământului și, de ce nu, a eternității.

Cu bună știință, însă, mesajul lor a fost adesea desconsiderat și lăsat să se stingă de multe ori în anonimat. Teologia de cabinet, în ciuda avertismentelor patristice și canonice a pornit pe cărări

ecumenice, ajungând să
nesocotească “urgențele”
misionare din propria ogradă.

IPS Bartolomeu Anania, Arhiepiscopul Vadului, Fleacului și a Clujului, atrăgea atenția tuturor celor ce stau în defensivă pe câmpul teologiei noastre: *“Cred că Biserica este ȋnta unor atacuri organizate, chiar bine organizate, care vin din mai multe parȋi și care caută să-i șubrezească ȋntâi autoritatea, după aceea unitatea și apoi credinȋa. Pentru ca biserica să-și menȋnă autoritatea, ea trebuie să se scuture de complexe, ȋncepând cu ierarhia și terminând cu clerul. Nu avem motive să fim complexaȋi nici asupra trecutului, asupra unor compromisuri mai mari sau mai mici, asupra unor pactizări cu comunismul, pentru că nu le-am făcut numai noi, ortodocșii.(...) Unul din obiectivele Bisericii, astăzi, este să redescopere propria ei identitate ȋn virtutea căreia să poarte dialogul cu celelalte confesiuni, care poate să ducă la o ȋnȋelegere, sau poate să nu ducă. Deocamdată este bine să se știe cu cine se stă de vorbă și pentru ce obiective se stă de vorbă. Va trebui să realizeze neapărat că intră ȋn dimensiunea apologetică-misionară, care presupune asumarea unei jertfelnicii”* (4).

Ei bine, tocmai aici este problema: cine ȋși asumă jertfelnicia sau câȋți dintre noi sunt gata să-și răstignească mai ȋntâi patimile trupului și abia apoi să iasă ȋn câmpul discursului ortodox. Pentru mulȋi Ortodoxia este frumoasă, exotică și plină de subtilități spirituale, pe capilarităȋile ei poȋți discuta la nesfârșit despre Dumnezeu și Opera Sa, dar foarte puȋini au vocaȋia de a și-o zidi ȋn devenirea lor existenȋială. De aici pornesc haosul și stângăciile misionare. Nimeni nu spune că nu se face câte ceva, dar privind ȋn ansamblu, constatăm că fructele sunt puȋine, iar lucrătorii puȋini.

Glasul părintelui Dumitru Stăniloae ne răsună și nouă astăzi fără cel mai mic echivoc: *“Biserica a fost ȋntotdeauna luptătoare, a luptat ȋntotdeauna misionar; n-a luptat cu arme politice, dar a luptat, (...) biserica luptă spiritual până la martiriu. Din*

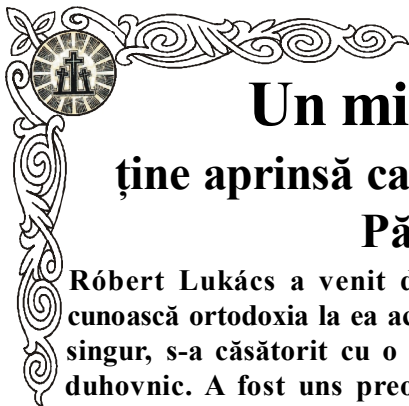
acest punct de vedere nu face parte din istorie care, în general, este dominată de politic și de interese materiale pământești. Eu trebuie să trăiesc în istorie, dar oamenii nu trebuie să fie dominați în istorie de interese pământești. Biserica folosește în istorie pe oamenii care apără credința, așa cum i-a folosit pe Ștefan cel Mare și pe Mircea cel Bătrân, pe cei care s-au jertfit la Mărășești, pe cei din al doilea război mondial care au mers lângă nemți să nimicească comunismul pe care îl apără occidentul. Numai jertfe am adus. (...) Acum noi trebuie să luptăm spiritual. Astfel ne prăpădim ca neam. Panta asta a necredinței pe care mergem duce la prăpastia desființării... Mă tem că nu exagerez!” (5).

În concluzie, se poate spune că viitorul Bisericii noastre depinde de capacitatea duhovnicească a mărturisitorilor ei de a discerne de unde vin atacurile celor ce n-o iubesc. Creștinul adevărat stă pururea în trezvie, neîngăduindu-și niciodată vreo clipă de răgaz. El este viu și lucid, preocupat întâi de toate de propria sa creștere duhovnicească, și mai ales de conservarea Sfințelor Tradiții din care și-a plămădit statutul. Atent la furiile veacului, încolonat în ceața mărturisitorilor, el este gata oricând a-și răpune vrăjmașul și a-și apăra credința. Numai astfel vom supraviețui.

Cu alte cuvinte e bine să reținem doar atât: ***Pentru creștinul ortodox, secolul XXI va fi apologetic sau nu va fi deloc.***

Note bibliografice:

1. Ioan Gh. Savin, *Iconoclaști și apostăți contemporani*, București 1995, pag. 47
2. Jean Mayendorff, *Biserica Ortodoxa ieri și azi*, București 1996, pag. 140
3. Protos. Ioanichie Bălan, *Convorbiri duhovnicești*, Volumul II, pag. 481-482
4. Constantin Coman, *Ortodoxia sub presiunea istoriei*, București 1995, pag. 176
5. Sorin Dumitrescu, *7 Dimineți cu părintele Stăniloae*, Ed. Anastasia, București, 1992

Un misionar ungar ține aprinsă candela ortodoxiei la Păsăreni

Róbert Lukács a venit din Ungaria în România ca să cunoască ortodoxia la ea acasă. A învățat românește de unul singur, s-a căsătorit cu o fată care se spovedea la același duhovnic. A fost uns preot și acum ține aprinsă candela ortodoxiei într-o parohie cu cinci credincioși ortodocși dintr-un sat de unguri din județul Mureș.

Parohia ortodoxă Păsăreni (Mackamadaras), din județul Mureș, are patru enoriași. Unii spun că ar fi chiar cinci, cu tot cu Marta, o femeie de 90 de ani, oarbă, care nu știe boabă românește. De o lună, de când părintele Róbert Lukács a trezit cădelnița din colbul altarului și a început să slujească iar, după o liniște de aproape douăzeci de ani, în biserica ortodoxă din Păsăreni vin la fiecare slujbă patru-cinci credincioși, adică toată suflarea parohiei, ceea ce nu se mai întâmplă nicăieri în altă parte.

Pereții bisericii sunt goi, ca într-o gară, fără sfinți, numai cu niște cruci desenate cu albastru de un zugrav, cine știe când. Doar iconostasul, care desparte altarul de naos, a fost pictat undeva și adus cu totul aici. Un Hristos de tablă, cu mâinile și picioarele găurite de cuie, cum a fost bătut pe o troiță, șade rezemat de perete.

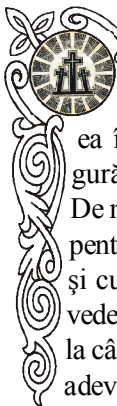
Biserica a fost începută în 1938 și nu a fost terminată nici până azi, nici nu a fost târnosită. A fost a greco-catolicilor, dar după Revoluția din 1989 nu a mai avut cine să o revendice, pentru că, unul câte unul, greco-catolicii s-au stins, iar biserica le-a rămas ortodocșilor. Zidurile sunt crăpate, tencuiala pică de pe catapeteasmă, temeliiile se macină, igrasia pătrunde peste tot și desenează icoane reci cu arătări de coșmar.

SFÂNTUL GODIN

În biserica aceasta care se ruinează înainte de a fi fost terminată, doi bărbați și două femei, cu capetele îngropate în gulere, stau ciucure în jurul unui godin, ascultând cântarea când în română, când în maghiară, a părintelui Róbert Lukács. Sobița de fier a fost instalată cu doar o zi înainte. Un vecin de-al preotului s-a milostivit și i-a dat-o de poamnă. Credincioșii au venit la slujbă cu câte o legătură de lemne sub braț. Din timp în timp, când și sfinții de pe iconostas încep să tremure de frig, un bărbat îngenunchează în fața godinului și mai aruncă o mână de vreascuri pe foc. Atunci pare că omul se închină la acest obiect care, cu aura lui de căldură, îi ține pe toți vii la slujbă.

Cei patru sunt o singură familie. Ariana, Camelia și Ovidiu Isaic sunt frați. Tatăl lor a venit în Păsăreni prin anii '80, când ei erau mici, ca șef de haltă pe linia îngustă dintre Târgu-Mureș și Sovata. După ce linia de mocăniță s-a desființat, ei au cumpărat halta feroviară și locuiesc acolo. "Vorbim românește numai între noi, acasă. Acum mai vorbim și cu preotul și cu preoteasa", spune Ovidiu Isaic. Al patrulea este László, un ungar, soțul Cameliei. De o lună, de când a venit preotul ortodox în Păsăreni, vine și el la slujbe cu nevastă-sa și, zice Loți, poate chiar va trece de tot la ortodocși.

Lipsește al patrulea enoriaș cert, Florina Söverfyi, româncă, o pensionară mutată de curând din Târgu-Mureș și care numai din cauza frigului nu vine la slujbă, n-a aflat încă de godin.

PREOTEASA

O a treia femeie, îmbrăbodită, ține locul dascălului. Citește din ceaslov, ea zice rugăciunea și tot ea își răspunde singură: “Amiiin!”, cu tot sufletul, scoțând pe gură vălătuci de abur. E Camelia, soția preotului. Coana preoteasă. De meserie e agronom, doctor în agrochimie, n-are nici o învățătură pentru cântarea bisericească, afară de ce-a văzut și-a auzit cu ochii și cu urechile ei la toate slujbele la care a tot fost de mică, dar se vede că repetă acasă cu părintelul și, chiar dacă se mai poticnește la câte un tropar, duce slujba până la capăt, după tipic, ca un dascăl adevărat. Parohia e prea mică și prea nevoiașă ca să își permită unul. După slujbă, în castronul pentru danii se adună 6 lei.

Camelia și Róbert s-au cunoscut, s-ar putea spune, sub patrafirul părintelui Antim, de la Sihăstria, la care se spovedeau amândoi. El venea din Ungaria în fiecare vară să simtă îndeaproape trăirea ortodoxă adevărată la mănăstirile din nordul Moldovei. Ea, studentă la Iași, găsea în rugăciune alinare pentru sufletul chinuit de întâmplări zguduitoare din copilărie, despre care nu vrea să le vorbească nici măcar prietenilor.

CHEMAREA STRĂBUNILOR

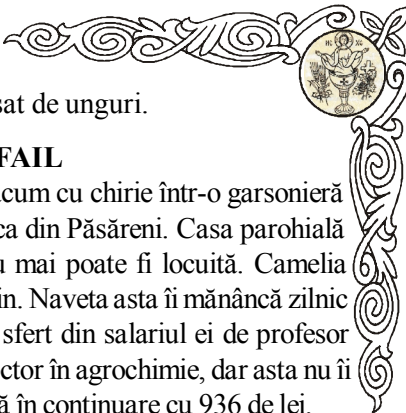
Róbert e ungar din orașul Nyiregyháza, la 15 km de granița cu România. Acolo, prin secolul al XVII-lea, după o cruntă zvârcolire a ciumei, au fost aduși coloniști români și slovaci. Mulți poartă și azi nume românești, maghiarizate, dar de o sută de ani nu se mai vorbește decât maghiara. Cel mai mulți sunt greco-catolici. Poate că uitatele lui rădăcini românești l-au făcut pe Róbert să treacă la ortodoxie. A simțit chemarea asta.

“Am învățat singur românește, pentru că în limba asta mă pot apropia mai intim de adevărata credință. Am început să vin tot mai des în România, pe la mănăstiri, în pelerinaj, simțeam că adevărata mea viață va începe atunci când mă voi întoarce la rădăcinile mele”, mărturisește părintele.

Terminând Facultatea de teologie greco-catolică în Ungaria, Róbert Lukács a hotărât să-și urmeze chemarea înfruntând riscul de a fi “doar un ungar printre români, iar printre unguri - unul care și-a părăsit nația și credința”. La 6 de-cembrie 2009, la 30 de ani, a fost hirotonit preot ortodox, sub numele de Rafail, iar o săptămână mai târziu ținea prima liturghie în parohia Păsăreni, înființată

cumva parcă pentru el. S-ar fi găsit greu alt preot care să slujească pentru patru-cinci români dintr-un sat de unguri.

MISIUNEA PĂRINTELUI RAFAIL

Camelia și Róbert locuiesc acum cu chirie într-o garsonieră din Târgu-Mureș, la 16 km de biserica din Păsăreni. Casa parohială din sat, abandonată de 20 de ani, nu mai poate fi locuită. Camelia predă agricultura la un liceu din Reghin. Naveta asta îi mănâncă zilnic aproape patru ore și mai mult de un sfert din salariul ei de profesor suplinitor. Tocmai și-a luat titlul de doctor în agrochimie, dar asta nu îi aduce nimic în plus la salariu, e plătită în continuare cu 936 de lei.

Părintele Rafail este preot misionar în Păsăreni, așa că nu are salariu. În timpul săptămânii lucrează ca ajutor de bibliotecar la universitatea SAPIENTIA, o universitate privată finanțată de guvernul maghiar. Primește un salariu de 686 de lei, din care mai mult de jumătate dă pe chirie. Rafail și Camelia duc o viață ascetică și din puținul lor au reușit să adune, în două luni, 500 de lei pentru biserica din Păsăreni. Prea puțin pentru reparații și pentru pictură. Aceasta e misiunea părintelui pentru restul vieții. Dar măcar pentru lemne, să nu se descojească sfinții de pe iconostas, de frig, și pentru ulei, să nu se stingă candela ortodoxă în biserica nesfințită din Păsăreni.

Popa la biserică, primarul la Primărie

Primarul Turbák Zoltán l-a primit pe preotul maghiar ortodox cu răceală și nici nu l-a lăsat să sfințească Primăria. Părintele Rafail a sfințit 14 case de maghiari reformați, că la ei nu există acest ritual și traiul de sute de ani împreună cu românii ortodocși i-a învățat că nimic din credința lor nu poate să le strice. “Poate nici să le folosească. Primăria este și trebuie să rămână o instituție laică într-o localitate cu 817 locuitori reformați, 47 de romano-catolici, 13 unitarieni și 29 de alte religii. Plus patru sau cinci ortodocși”, numără primarul.

Cont

Titular: Parohia Ortodoxă Păsăreni

Cont: RO61BTRL02701202P44592XX

Deschis la Banca Transilvania, Agenția DIAMANT, Târgu-Mureș

Str. Cutezanței nr. 2

<http://www.jurnalul.ro/stire-special/un-misionar-ungur-tine-aprinsa-candela-ortodoxiei-la-pasareni-534652.html>

Mitropolitul Artemie de Kossovo

de curând îndepărtat din scaun deoarece este antiecumenist

Biserica Ortodoxă Sârbă și ecumenismul - Nesănătoasa epidemie ecumenistă -

*Comunicare prezentată în cadrul congresului inter-ortodox
„Ecumenism – naștere, așteptări, dezamăgiri” – Tesalonic 2004*

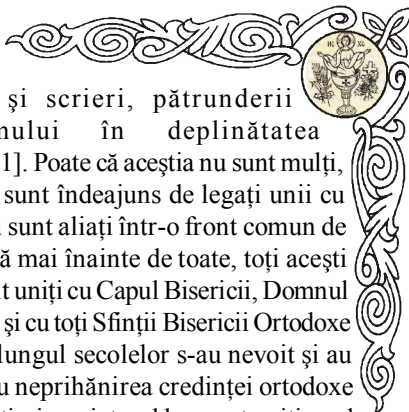
Ecumenismul este un prunc născut la începutul secolului XX. A cunoscut o metamorfoză în Consiliul Mondial al Bisericilor la mijlocul veacului, ca în prag de mileniu să-și tragă ultima suflare, fiind respins cu tărie. Din nefericire a supraviețuit acestei crize, continuând să tulbure Biserica lui Hristos și în secolul XXI.

Această Conferință teologică despre ecumenism, după smerita noastră părere, este una mult prea târzie, însă nu fără de nădejde. Așadar, mulțumim lui Dumnezeu, precum și tuturor celor ce s-au străduit să facă posibilă această aleasă întrunire, pentru a ne oferi ocazia dezbaterii problemelor ecumenismului din diferite perspective, lucru de mare folos tuturor Bisericilor Ortodoxe locale, ca și Bisericii în întregul ei, precum și fiecărui creștin binecredincios. Credem că această întrunire va ajuta Biserica să adopte poziția cuvenită privitor la cea mai recentă și mai primejdioasă erezie eclesiologică – pe care binecunoscutul teolog, părintele Iustin Popovici, a numit-o **pan-erezie**, deoarece **adună toate ereziile cunoscute până acum în istoria Bisericii**.

Au fost și încă vor mai fi multe discuții la această aleasă adunare despre Biserica cea una, sfântă, sobornicească și apostolească – Biserica Ortodoxă, cât și despre noțiunea de ecumenism în sine. Prin urmare, nu vom insista mult asupra acestor concepte în expunerea noastră. Întrebarea ce o vom pune este: **“În ce măsură și în ce fel se opune Biserica Ortodoxă Sârbă ecumenismului? Prin cine și în ce fel această opoziție s-a manifestat și se manifestă până în ziua de astăzi?”**

Conștiința că nici o biserică ortodoxă locală nu a rămas nepătată și neatinasă de epidemia ecumenistă este un adevăr dureros. Unele au fost influențate mai mult, altele mai puțin. Însă este mângâietor și încurajator faptul că în fiecare biserică ortodoxă locală au existat și încă mai sunt persoane și obști – pilde sfinte și luminătoare -

cuvântări și scrieri, pătrunderii ecumenismului în deplinătatea Ortodoxiei [1]. Poate că aceștia nu sunt mulți, poate că nu sunt îndeajuns de legați unii cu ceilalți și nu sunt aliați într-o front comun de apărare, însă mai înainte de toate, toți acești luptători sunt uniți cu Capul Bisericii, Domnul Iisus Hristos și cu toți Sfinții Bisericii Ortodoxe – care de-a lungul secolelor s-au nevoit și au luptat pentru neprihănirea credinței ortodoxe – și prin sfinți, și cu ajutorul lor, sunt uniți unul

cu celălalt. Aceasta ar putea fi „turma mică” pe care Domnul a mângâiat-o în Evanghelie, atunci când a zis: «*că a binevoit Tatăl vostru să dea vouă împărăția*» (Luca 12:32). În Biserica Ortodoxă Sârbă, cel dintâi și cel mai de seamă oponent al ecumenismului a fost și rămâne părintele Iustin Popovici, de fericită pomenire, care i-a întărit pe toți prin cuvinte și fapte de mărturisire, însuflând multora râvna sa. Părintele Iustin a exprimat lămurit poziția sa teologică ortodoxă asupra ecumenismului în binecunoscuta sa carte *Biserica Ortodoxă și ecumenismul* [2] unde a dat o definiție scurtă dar cuprinzătoare a ecumenismului: «*Ecumenismul este numele de obște pentru toate pseudo-creștinismele, pentru pseudo-bisericele Europei Apusene. În el se află cu inima lor toate umanismele europene cu papismul în frunte, iar toate aceste pseudo-creștinisme, toate aceste pseudo-biserici nu sunt nimic altceva decât erezie peste erezie. Numele lor evanghelic de obște este acela de „pan-erezie”*». Părintele Iustin conturează aici cel mai bine întreaga anormalitate și diformitate a ecumenismului, așa cum se arată în timpul nostru, punându-l să se reflecte în oglinda adevăratei Biserici a lui Hristos, cea Una. Iar aceasta a făcut-o înfățișând învățătura apostolică drept-slăvitoare despre Adevărata Biserică a lui Hristos, Biserica Apostolilor și a Sfinților Părinți, precum și Sfânta Tradiție în chipul cel mai limpede și plin de înțeles: “**Numai dacă are cineva cunoașterea adevărată și deplină a învățăturii lui Hristos îi este cu putință să discearnă cu ușurință și să recunoască toate învățăturile mincinoase și eretice**”.

Obârșiile ecumenismului ca mișcare de unire a creștinilor, progresul și evoluția sa istorică – precum și felurile curse în care au căzut și continuă să cadă mulți creștini ortodocși, incluzând chiar și o parte din cler și mulți episcopi -, au fost înfățișate și descrise sistematic de către ieromonahul Sava Janjic din obștea Mănăstirii Decani, în cartea *Ecumenismul și vremea apostaziei* [3], unde ecumenismul este clar definit

mai înainte de toate ca o „erezie

ecleziologică”, al cărui scop este să preschimbe Trupul lui Hristos (Biserica) într-o „organizație ecumenistă”, lovind astfel la însăși rădăcina credinței ortodoxe – Biserica. De fapt ecumenismul – potrivit părintelui Sava -, caută să „corecteze” arbitrar învățătura dumnezeiesc-omenească a Domnului Hristos, reducând-o la nivelul unui concept social, umanist și pacifist, încercând să-L înlocuiască pe Însuși Hristos Dumnezeu cu omul european ateu și secularizat. Din pricina văditei sale poziții anti-ecumeniste, cartea părintelui Sava a fost atacată de către mulți și chiar interzisă la vânzare în librării și pangarele bisericești; totuși, nimeni nu a încercat, cu atât mai puțin să fi izbutit, în a tăgădui sau a contesta oricare din lucrurile prezentate în ea.

Mai recent, campionul opoziției și rezistenței anti-ecumeniste în Biserica Ortodoxă Sârbă a fost și rămâne *Sfântul Cneaz Lazăr* [4]”, o revistă publicată în Eparhia de Raska și Prizren în ultimii doisprezece ani. Aceasta urmărește cu atenție toate evenimentele ecumenice și prezintă comentarii, articole, recenzii și opinii ale tuturor celor pentru care păstrarea neîntinată a credinței Ortodoxe reprezintă grija cea de capăt în viață, virtute mai importantă decât însăși viața. Publicația găzduiește articole de combatere și traduceri ale scrisorilor, hotărârilor și mărturiilor mănăstirilor din Sfântul Munte asupra feluritelor probleme.[...]

S-a prezentat istoria creării CMB în 1948, arătând cum își are rădăcinile într-o erezie modernă – a-tot-erezia numită ecumenism - răspândită la sfârșitul secolului al XIX-lea în sânul protestantismului, pentru a răspunde crizelor sale ideologice. Abia mai târziu această mișcare și ideile ei anti-eceziale (precum așa-numita „teorie a ramurilor”) a ajuns să fie adoptată și acceptată treptat de către unele biserici ortodoxe locale care s-au alăturat CMB, devenind mai apoi membre *organice*.

Biserica Ortodoxă Sârbă a rezistat timp îndelungat acestei ispite a ecumenismului. În cele din urmă, totuși, a devenit și ea membru al CMB în 1965 și, silindu-se să nu rămână în urma pildei date de celelalte biserici ortodoxe locale care deveniseră anterior participante, s-a implicat activ în toate dialogurile și activitățile ecumenice, indiferent cât de potrivnice erau tradiției Sfinților Părinți și rânduielilor canonice ale Bisericii Ortodoxe. În continuare se vor prezenta câteva extrase din raportul către Sfânta Adunare a Episcopilor.

I. Înființarea C.M.B.

1. Însuși numele de „Consiliu Mondial al Bisericilor” conține întreaga erezie a acestei organizații pseudo-eceziale.

Biserica este Una și Sobornicească și în ea viază tot Adevărul, tot Harul și toate cele pe care Domnul le-a adus cu El pe pământ și le-a dăruit

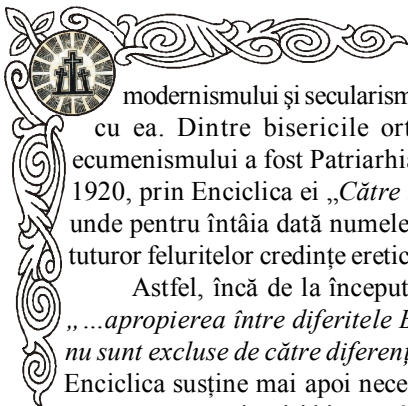

pentru mântuirea oamenilor. Biserica este Una și Sobornicească pentru că îi adună pe toți cei ce doresc mântuirea într-o *una*, într-un *întreg*, care este Trupul Dumnezeu-Omului Hristos. Prin urmare, însăși ideea unui „consiliu” sau a unei „uniuni” a bisericilor este de neconceput, inadmisibilă și inacceptabilă cunoștinței și conștiinței ortodoxe.

2. Consiliul Mondial al Bisericilor s-a născut dintr-o erezie modernă – pan-erezia numită *ecumenism*. Astăzi fenomenul ecumenist nu mai este ceva nou și necunoscut; s-a scris și s-a vorbit destul de mult despre el vreme de decenii și se poate spune că este un fenomen extrem de complex. Ecumenismul este mai presus de toate o erezie ecleziologică, deoarece lovește la însăși rădăcina Credinței Ortodoxe – în alcătuirea Sfintei Biserici, încercând să o preschimbe într-o „organizație socială”, golită de toate însușirile divino-umane ale Trupului lui Hristos, pregătind astfel calea pentru venirea lui Antihrist.

Temeliile ecumenismului au fost puse în Anglia încă din anul 1897, la *Conferința celor 194* de cardinali anglicani de la Lambeth. La această întrunire au fost formulate principiile de bază ale viitoarei uniri ecumeniste a „bisericilor” creștine. Conferința de la Lambeth a definit un *minim dogmatic*, adică unitatea va fi regăsită în baza comună de învățături teologice. Potrivit acestei concepții, numitorul comun ar trebui căutat în Sfânta Scriptură (însă în afara contextului Sfintei Tradiții), în Simbolul de credință de la Niceea și Constantinopol, și în doar două taine: Botezul și Euharistia. Pe lângă acestea, s-a pus accentul pe așa-numitul „Principiu al toleranței”, privind învățăturile celorlalte „biserici”, în pregătirea introducerii unui „compromis al dragostei”. A treia invenție a Conferinței de la Lambeth a fost vestita „teorie a ramurilor”, provenită din afirmația că Biserica lui Hristos este, prezumtiv, un arbore cu multe ramuri, toate aceste ramuri fiind egale unele cu altele, reprezentând manifestarea Bisericii celei *una* doar în unitatea lor colectivă.

O dată sădită, sămânța cea rea s-a răspândit cu repeziciune. Până la începutul secolului al XX-lea, „bisericele” protestante au organizat în 1919 un Congres Misionar Mondial la Edinburgh, unde s-a hotărât organizarea unei mișcări creștine mondiale care să se ocupe de chestiunile credinței și organizării bisericii. În același timp era activă și mișcarea „*Viață și lucrare*”, a cărei misiune era să realizeze unitatea creștinilor prin cooperarea lor asupra chestiunilor vieții practice. Din aceste două mișcări exclusiv protestante, unite mai apoi în 1948, la prima Adunare Generală de la Amsterdam, ia ființă Consiliul Mondial al Bisericilor cu sediul la Geneva. Din nefericire, la această adunare au fost prezente și câteva biserici ortodoxe, printre care Patriarhia Ecumenică, Biserica Ciprului, Biserica Greciei și Mitropolia Rusă din America.

3. Din păcate, unii ierarhi și teologi ortodocși nu au rezistat acestei ispite a modernismului și secularismului multă vreme și, curând, s-au infectat cu ea. Dintre bisericele ortodoxe, prima care a făcut concesii ecumenismului a fost Patriarhia Constantinopolului încă din ianuarie 1920, prin Enciclica ei „*Către bisericele lui Hristos de pretutindeni*”, unde pentru întâia dată numele de „biserici” este acordat în mod egal tuturor feluritelor credințe eretice.

Astfel, încă de la începutul acestei nefericite enciclice, se zice: „...*apropierea între diferitele Biserici creștine și frățietatea între ele nu sunt excluse de către diferențele de doctrină care există între ele...*” Enciclica susține mai apoi necesitatea de a lucra pentru „pregătirea și avansarea acestei uniri binecuvântate”; numește felurite grupări eretice „*biserici care nu mai trebuie să se socotească unele pe altele a fi străine și venetice, ci înfrățite, făcând parte din casa lui Hristos*” și „*împreună moștenitoare, mădulare ale aceluiași trup și părtași făgăduinței lui Dumnezeu în Hristos*” (Efeseni 3:6). Ca prim pas practic în dragostea și încrederea reciprocă s-a considerat a fi necesar ca Biserica Ortodoxă să primească Calendarul Nou (gregorian), „*pentru ca prăznuirea marilor sărbători creștine să se facă în același timp de către toate bisericele*”. Această cerință a fost împlinită curând de către Patriarhia Constantinopolului (și mai apoi de alte câteva Biserici Ortodoxe locale), plătind un preț scump: schisma internă, atât între Biserici cât și între credincioși.

Alte biserici ortodoxe au rezistat pentru o vreme acestei ispite. Îndeosebi Patriarhia Moscovei a arătat precauție în privința ecumenismului. Congresul Episcopilor Bisericilor Ortodoxe locale ținut la Moscova între 8-18 iulie 1948, cu ocazia aniversării a 500 de ani de la proclamarea autocefaliei Bisericii Ruse a dat mărturie despre aceasta. Reprezentanții Bisericilor Alexandriei, Antiohiei, Rusiei, Serbiei, României, Georgiei, Bulgariei, Poloniei, Cehoslovaciei și Albaniei, care au luat parte la întrunire, au respins participarea la Mișcarea Ecumenică Mondială și CMB (care tocmai se înființase), condamnându-le ca eretice.

4. Totuși, această râvnă a ortodocșilor în a propovădui Adevărul lui Dumnezeu despre Biserică nu a durat mult. Doar la patru ani de la alcătuirea Consiliului Mondial al Bisericilor, în 1952, Patriarhul Athenagoras al Constantinopolului a emis o enciclică, chemând toți conducătorii bisericilor ortodoxe locale să se alăture Consiliului Mondial al Bisericilor. În pofida faptului că motivele unui astfel de îndemn erau extrem de banale, umaniste și nebisericești (de pildă, „apropierea oamenilor și a națiunilor” cu scopul „confruntării marilor probleme care preocupă întreaga omenire”), în decursul aceluiași an (1952), unele biserici ortodoxe s-au grăbit să se alăture CMB. Patriarhia Ecumenică și-a trimis

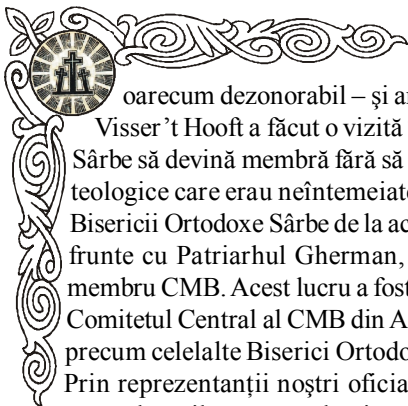
CMB de la Geneva. În 1959, Comitetul Central al CMB s-a întâlnit cu reprezentanți ai tuturor Bisericilor Ortodoxe în insula Rhodos. De atunci, ecumenismul a trecut de zidurile Ortodoxiei și a început, precum un cancer, să o roadă dinăuntru. După întâlnirea de la Rhodos, ortodocșii au început să se întreacă unii cu alții care să fie mai ecumenist.

Lucrul asupra agendei ecumenice a fost însoțit de declarații separate ale unor reprezentanți individuali ai Bisericilor Ortodoxe, în afara celor aparținând Scaunului Constantinoplei – declarații care nu au nimic în comun cu pozițiile și învățăturile Sfinților Părinți. Hotarele așezate de Părinții noștri între adevăr și minciună, lumină și întuneric, Hristos și Veliar au fost încălcate. Sarcina de căpătâi a tuturor manifestărilor de dragoste sentimentală (în esență, reciproc ipocrită) presupus arătată în aceste declarații a fost de a dezvolta în rândul creștinilor ortodocși conștiința că sunt frați în Hristos cu neortodocșii și împreună-mădulare ale adevăratei Biserici a lui Hristos cea una. Acestea au fost afirmate la întruniri și conferințe, tipărite în cărți și reviste, și emise la radio și televizor. Și toate acestea duc mai devreme sau mai târziu către „un singur Potir”, adică la împărtășirea în comun (intercommunio), scopul de căpătâi al așa-zisului „dialog al iubirii”. **Potrivit părintelui Iustin Popovici, acesta este de fapt „cea mai vicleană trădare a Domnului Hristos este trădarea lui Iuda și trădarea întregii Bisericii a lui Hristos”.**

II. Biserica Ortodoxă Sârbă se alătură CMB

Urmând exemplului dat de celelalte biserici ortodoxe locale, îndeosebi de Patriarhia Constantinoplei, Biserica Ortodoxă Sârbă a făcut încă de la început eforturi să se țină în pas cu vremurile. Deși nu era încă formal membră a CMB, a inițiat contacte strânse și dese cu acest „consiliu al ereziei” – așa cum l-a numit părintele Iustin -, și a început să primească vizite oficiale din partea membrilor CMB, mai ales persoane responsabile cu asistența inter-ecclesială, precum d-l Tobias, d-l Maxwell și d-na Meyhoffer, iar în cele urmă secretarul general, d-l Visser 't Hooft.

Deși este adevărat că Biserica Sârbă nu a avut un reprezentant oficial observator la cea de-a Doua Adunare a CMB din Evanston – S.U.A. din 1954, la a Treia Adunare de la New Delhi din 1961, a trimis o delegație de trei membri (condusă de episcopul Visarion). La această adunare a avut loc o răsturnare totală de poziție în privința participării bisericilor ortodoxe locale. Aparent sub presiunea guvernului comunist sovietic, Patriarhia Moscovei și toate Bisericile din țările sateliți au devenit membri al CMB. S-au alăturat în același timp Patriarhiile Moscovei, Georgiei, României și Bulgariei, precum și Bisericile Poloniei și Cehoslovaciei.

Biserica Sârbă a devenit membră CMB pe „ușa din spate”, într-un fel oarecum dezonorabil – și anume, secretarul general al CMB, W.A. Visser ’t Hooft a făcut o vizită în Serbia și a propus Bisericii Ortodoxe Sârbe să devină membră fără să iscălească neapărat anumite documente teologice care erau neîntemeiate dogmatic și canonic. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Sârbe de la acea vreme (nu Adunarea Episcopilor), în frunte cu Patriarhul Gherman, a hotărât ca Biserica Sârbă să devină membru CMB. Acest lucru a fost acceptat și făcut oficial la o întrunire la Comitetul Central al CMB din Africa, în 1965. Mai apoi, Biserica Sârbă, precum celelalte Biserici Ortodoxe, a devenit membru organic al CMB. Prin reprezentanții noștri oficiali (episcopi și teologi) s-a participat la toate adunările, congresele, simpozioanele, întrunirile, rugăciunile și cele petrecute ulterior la CMB, care au fost încuviințate fără comentarii. Rodul acestei participări s-a reflectat într-un anumit ajutor material pe care Biserica Ortodoxă Sârbă l-a primit periodic de la CMB, sub forma medicamentelor, a asistenței medicale și a stabilirii anumitor persoane în Elveția, a burselor de studii și a donațiilor financiare pentru anumite scopuri și nevoi concrete ale Bisericii Ortodoxe Sârbe, cum ar fi construirea unei noi clădiri a Școlii de Teologie. Am plătit pentru aceste firimituri de asistență materială cu pierderea, în plan duhovnicesc, a neprihănirii credinței noastre, a înrăuririi canonice și a credincioșiei față de Sfânta Tradiție a Bisericii Ortodoxe.

Prezența reprezentanților noștri și a reprezentanților ortodocși în general, la felurite întruniri ecumenice nu are nici o îndreptățire canonică. Nu am mers acolo pentru a mărturisi deschis, cu curaj și cu tărie Adevărul veșnic și neschimbat al Credinței și Bisericii Ortodoxe, ci pentru a face compromisuri și a încuviința mai mult sau mai puțin toate hotărârile și formulările prezentate de către neortodocși. Așa am ajuns în cele din urmă la Balamand, Chambésy și Assisi, care luate în întregime reprezintă apostazie și trădare clară față de Sfânta Credință Ortodoxă. În toată această perioadă de declin a Bisericii Sfântului Sava în toate privințele, singurul glas care se putea auzi era cel al părintelui Iustin din Celie, care a fost și rămâne conștiința veghetoare și statornică a Bisericii Ortodoxe Sârbe. Simțind cu adâncime și trăind liturgic duhul Adevărului apostolic și patristic, el a scris în ce privește „lucrarea” ecumenică a Patriarhului Athenagoras: **„Și Patriarhul Constantinopolului? Cu purtarea sa neo-papală, prin vorbele și faptele sale, a smintit conștiințele ortodoxe timp de decenii, părăsind Adevărul unic și atot-mântuitor al Bisericii și Credinței Ortodoxe, recunoscându-l pe Pontifex Maximus de la Roma cu mândrie diavolească...”**

Aceste cuvinte exprimă o poziție matură, sinceră și patristică despre un patriarh eretic și un diagnostic precis al intențiilor de căpătâi ale

Constantinopolului, care sunt exprimate până în ziua de astăzi de urmașii Patriarhului Athenagoras sub ochii și cu consimțământul tacit al oficialilor celorlalte biserici ortodoxe. Oare ce ar zice astăzi părintele Iustin?

Singurul lucru bun din toate acestea este că reprezentanții și participanții noștri oficiali la diverse reuniuni ecumenice atunci când se întorc acasă nu scriu sau publică nimic în presa bisericească despre hotărârile semnate, cu care să otrăvească poporul ortodox. Adesea, chiar și noi, episcopii reuniți în Adunare nu primim vreun raport oficial din partea fraților noștri episcopi care ne reprezintă, lucru pe care îl socotesc a fi inacceptabil.

Luând în considerare toate cele afirmate mai sus, pe de o parte, și veșnica măsură evanghelică care nu greșește când zice că „orice pom se cunoaște după roadele sale”, pe de alta, este limpede ca lumina zilei ce trebuie să facem.

Chiar la această Adunare trebuie să dăm o hotărâre, ca Biserica Ortodoxă Sârbă să se retragă din CMB și din toate organizațiile similare (precum Consiliul European al Bisericilor ș.a.) și să înceteze a mai lua parte la toate întrunirile ecumenist-ateiste.

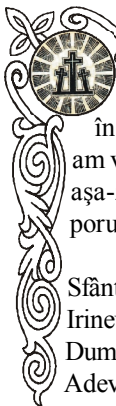
Acest lucru trebuie făcut din următoarele motive:

1. Din ascultare de Sfântul Apostol Pavel, care sfătuiește și poruncește: „*Pe omul eretic, după prima și a doua mustrare, leapădă-l*” (Tit 3:10)
2. Pentru a arăta ascultare de toate Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe, împotriva cărora acum am păcătuit cu mult.
3. Deoarece nu există nici măcar un Sfânt Părinte al Bisericii care să ne fi slujit, prin învățăturile, viața și faptele sale, ca exemplu pentru a ne îndreptați alăturarea și rămânerea pe mai departe în organizația anti-bisericească a CMB și în celelalte asemenea.
4. De dragul mântuirii sufletelor noastre, a sufletelor turmei ce ni s-a încredințat, pe care am smintit-o grav și am rănit-o duhovnicește prin ecumenizarea noastră de până acum, precum și de dragul tuturor celor ce sunt încă în afara Corabiei Mântuirii – una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică Ortodoxă. O asemenea acțiune hotărâtă și clară din partea noastră i-ar putea ajuta în căutarea și aflarea adevărului și a cărării către mântuire, mai mult decât continuarea asocierii noastre fără de culoare și fără de Dumnezeu cu ei.

III. Hotărârea de retragere

La doi ani după raportul nostru, Sfânta Adunare a Episcopilor Bisericii Ortodoxe Sârbe a hotărât în Sfântul Sinod întrunit în mai-iunie 1997, ca Biserica Sârbă să se retragă din CMB, adică a hotărât ca Biserica Sârbă să nu mai fie membru organic al acestei organizații.

În explicarea acestei hotărâri,

episcopii au afirmat că Consiliul Mondial al Bisericilor a fost creat ca o exprimare a dorinței de întemeiere a unei „biserici unite”, îndeosebi în rândul fracțiunilor din lumea protestantă (începând cu 1910). Precum am văzut, bisericile ortodoxe, fiecare în felul său, au participat regulat la așa-zisa Mișcare Ecumenică, îndeosebi după 1920, pentru a împlini porunca lui Hristos „*ca toți să fie una*” (Ioan 17:11).

La începuturi, au participat la ecumenism teologi de seamă, precum Sfântul episcop Nicolae al Zicăi, episcopul Irineu Cirici al Backăi, episcopul Irineu Djordjevici al Dalmației, protoprezviterul Gheorghe Florovski, preotul Dumitru Stăniloae și alții. Cu fiecare ocazie, ei mărturiseau hotărât Veșnicul Adevăr și poziția teologiei ortodoxe: „*fără unitate de credință nu există unitate în Biserică – Trup divino-uman al lui Hristos, și nici nu va putea exista vreodată*”. La toate întrunirile și adunările ecumenice, sfințiile lor și-au desprins pozițiile și hotărârile lor ortodoxe în concluzii **separate**. Doar mai târziu, după formarea CMB, acest principiu a fost treptat abandonat și reprezentanții ortodocși și-au amestecat tot mai mult opiniile cu concluziile și deciziile comune, în esență neortodoxe. Acest fapt se dovedește mai ales prin lucrarea prezentată Sinodului Bisericii Ortodoxe Sârbe, care explică și îndreptățește hotărârea de retragere din CMB precum urmează:

- Pentru că CMB a început să își neglijeze în activitățile sale poziția inițială în ce privește unitatea de credință, ca o pre-condiție a unității Bisericii;
- Pentru că acest Consiliu a început să aibă natura și statutul unei super-biserici și se comportă în duhul acesta, acceptând practic în activitățile sale teoria anglicană „a ramurilor”, inacceptabilă pentru Ortodoxie, și mai recent numită teoria „tradițiilor creștine”, potrivit căreia „tradițiile” unor secte protestante (create, de pildă, în secolul trecut) sunt egale și socotite la fel cu Tradiția vie a Bisericii Ortodoxe Răsăritene, care există neîntrerupt din timpurile apostolice;
- Pentru că CMB este tot mai influențat de secularism;
- Pentru că prin organizarea CMB, în care comunitățile protestante dețin majoritatea covârșitoare, Biserica Ortodoxă nu poate fi reprezentată corespunzător devenind minoritară și fără putere în a influența hotărârile CMB;
- Deoarece chestiunile credinței și rânduielilor, precum și unitatea în credință și în adevărata și unica Biserică a lui Hristos sunt tot mai neglijate în cercurile oficiale al CMB din pricina pragmatismului și a politicilor seculare de zi cu zi;
- Pentru că cercurile oficiale ale mișcării ecumenice sunt dominate de duhul și organizarea sincretismului religios, în implementări și expresii practice (îndeosebi după adunările generale de la Uppsala și Canberra);
- Pentru că în loc să încerce a reduce deosebirile dogmatice și canonice existente, în duhul ecumenismului, unii din cei mai importanți membri ai CMB (cum ar fi Biserica Anglicană) introduc noi tradiții și practici

„bisericești” pe care le îndreptătesc canonic, obiceiuri care primejdiesc învățăturile evanghelice și întreaga tradiție creștină a Răsăritului și a Apusului (de exemplu, hirotonirea femeilor în „episcopi” și „preoți”), creând o „neo-biserică” cu ordine, ecleziologie și morală cu totul apostată;

- Pentru că CMB tolerează în rândul membrilor săi unele comunități creștine care acceptă și binecuvântează practici sexuale nefirești și împotriva naturii (cununia persoanelor de același sex – lesbiene, homosexuali) ce sunt „rușine chiar și a le auzi”;

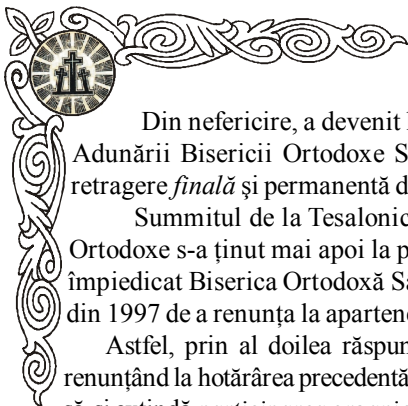
- Pentru că acest duh ecumenist, sincretist și secularist se transmite și în anumite cercuri ortodoxe, îndeosebi în rândul diasporei și în zonele mixte, unde inter-comuniunea și rugăciunile împreună cu neortodocșii au devenit o practică frecventă – o practică care tăgăduiește însăși învățăturile Sfinților Părinți privind gândirea și viețuirea în Biserică (având o lucrare de zdruncinare asupra firii Bisericii);

- Pentru că apartenența organică în CMB pricinuieste sminteală și dezbinări puternice în rândul bisericilor ortodoxe locale slăbind unitatea Ortodoxiei (în loc să contribuie la unitatea pan-creștină, acest fel de participare primejdiesc direct unitatea din sânul Bisericii Ortodoxe, lăsând deoparte ereticile învățături promovate prin aceste participări!);

- Pentru toate motivele date mai sus, Biserica Ortodoxă Sârbă, mărturisitoare și păzitoare credincioasă (împreună cu celelalte biserici ortodoxe locale) a credinței și învățături Bisericii celei una, sfinte, sobornicești și apostolice a lui Hristos, își anunță retragerea din CMB și renunță la a mai fi MEMBRU ORGANIC al acestei organizații (așa cum au hotărât Patriarhia Ierusalimului și Biserica Georgiei). Făcând acestea, totuși, Biserica Sârbă nu renunță să continue a lucra pentru „unirea tuturor” și să continue a coopera cu toți, incluzând lucrul împreună cu CMB în domeniul umanitar, precum și în alte domenii de răspundere inter-creștină, pentru pace, dreptate și unitate între oameni și statele lumii.

- Ținând cont că această hotărâre va influența nu doar viața și misiunea Bisericii Sârbe, ci și a Ortodoxiei în general și misiunea mântuitoare a Bisericii în lume, Adunarea Episcopilor Bisericii Sârbe **a hotărât ca înainte de retragerea definitivă, să trimită mai întâi aceste poziții și temeuri Patriarhului Ecumenic al Constantinopolei și tuturor conducătorilor bisericilor ortodoxe locale, cu propunerea și cererea ca să fie convocată cât mai curând o Conferință Pan-Ortodoxă, privind participarea viitoare a Bisericilor Ortodoxe în general la Consiliul Mondial al Bisericilor. Doar după această consultare, biserica noastră locală va adopta o poziție finală asupra chestiunii și o va împărtăși tuturor.”**

IV. Zădărnicierea hotărârii la „summitul de la Tesalonic”

Din nefericire, a devenit limpede cum [această hotărâre finală] a Adunării Bisericii Ortodoxe Sârbe a anulat toate motivele pentru o retragere *finală* și permanentă din CMB.

Summitul de la Tesalonic al reprezentanților tuturor Bisericilor Ortodoxe s-a ținut mai apoi la puțină vreme, însă „concluziile” sale au împiedicat Biserica Ortodoxă Sârbă să-și ducă la îndeplinire hotărârea din 1997 de a renunța la apartenența și colaborarea cu CMB.[...]

Astfel, prin al doilea răspuns, Adunarea Bisericii Ortodoxe Sârbe, renunțând la hotărârea precedentă (din 1997) și la împlinirea ei, a continuat să-și extindă *participarea organică* ca membru egal al Consiliului Mondial al Bisericilor, ducându-se pe sine dimpreună cu turma sa, pe calea pierzaniei. [...]

V. Apelul de la Sopocani

Este mângâietor faptul că în Biserica Ortodoxă Sârbă, în pofida șovăirilor arătate de Sfântul Sinod, există încă cei ce nu s-au împăcat cu acest deznodământ și continuă să se împotrivescă deschis și curajos ecumenismului eretic precum și celor care-l susțin, expunându-se adesea persecuției fâțișe din partea unor episcopi. Merită să pomenim câteva nume. Pe lângă Zeljko Kotoranin, pe care l-am citat deja, îi avem pe Rodoljub Lazici, Miodrag Petrovici, Vladimir Dimitrievici, preotul Boban Milenkovici și alții. Curajoșii călugări și maici din aproape toate eparhiile Bisericii Ortodoxe Sârbe sunt cei mai statornici în împotrivirea lor față de ecumenismul „practic”.

Conglăsuirea tuturor luptătorilor pentru neprihănirea credinței și dreapta mărturisire a Bisericii Ortodoxe a putut fi auzită la întâlnirea de la Mănăstirea Sopocani, ținută în februarie 2001. Din partea acestei adunări de monahi, preoți și fii credincioși ai Bisericii Ortodoxe, călăuziți de grijă și dragoste pentru predania Sfântului Sava, a fost trimis un „*Apel-declarație*” către Sfântul Sinod al Episcopilor Bisericii Ortodoxe Sârbe, după cum urmează:

• *Să se ducă la îndeplinire Hotărârea din 1997 privind retragerea Bisericii noastre din CMB, fără întârziere, arătându-se că fiecare Biserică Ortodoxă locală are autoritatea de a îndeplini o astfel de hotărâre de una singură, precum individual s-au alăturat CMB. Concluziile „Summitului de la Tesalonic” nu sunt și nu pot fi o piedică pentru aceasta;*

• *Să se reexamineze atitudinea față de romano-catolicism – pe care toți Sfinții Părinți și Dascăli ai Bisericii, de la Fotie cel Mare, la Marcu al Efesului și Iustin (Popovici) din Celie îl socotesc erezie nu „biserică soră” –, și să înceteze toate rugăciunile care se fac în comun cu romano-catolicii și Papa Romei sub*

• Să nu primească sub nici o pricină vizita anunțată a Papei către Biserica Sârbă și să se pună capăt anumitor cereri (tot mai des auzite) de introducere a noului calendar, deoarece o astfel de încercare ar pricinui o mare schismă înăuntrul Bisericii noastre, așa cum s-a întâmplat în toate bisericile ortodoxe locale care au introdus noul calendar;

• Să se înființeze un dialog inter-bisericesc în Biserica Ortodoxă Sârbă privind toate problemele teologice controversate ale vieții duhovnicești, deoarece lipsa unui dialog bine-intenționat este pricina dezbinărilor dintre ortodocși, creând tabere de susținători a felurite școli teologice și pastorale, multe dintre acestea introducând inovații străine Sfintei Predanii.

VI. Concluzie: o adunare a trâmbițelor

În cele din urmă, întâlnirea de la Sopocani își încheie Apelul prin cuvintele Sfântului Ierarh Nicolae Velimirovici despre râvnă și trezvie în lupta pentru mântuirea sufletului:

„Dacă zice cineva: pentru Biserica noastră primejdia era în trecut, iar astăzi primejdia a dispărut, se înșeală amarnic. Este un trâmbițaș care cântă să ne adoarmă. În veacul acesta avem trebuință de cât mai mulți trâmbițași care să cânte pentru a ne trezi, pentru a deștepta, pentru a ne pregăti, pentru a ne păzi pe sine. Căci nevrednicul de pomenire act, pe care clerul și poporul nostru l-a împiedicat să se întrupeze într-o lege [referire la Concordatul din 1937] încă mai bântuie pământul precum o nălucă, precum o umbră – tulburând, tulburând, tulburând.”

Vrem să ne încheiem prezentarea dorind în rugăciune ca adunarea noastră de la Tesalonic, Conferința Inter-Ortodoxă asupra Ecumenismului, să devină o adunare a trâmbițașilor, care prin mărturia și râvna lor vor trezi conștiințele adormite ale reprezentanților tuturor Bisericilor Ortodoxe locale, ca toți împreună și fiecare în parte, urmându-și glasul lăuntric, să se retragă din Consiliul Mondial al Bisericilor și să înceteze participarea la erezia ecumenismului. [...]

Potrivit cuvintelor Părintelui Iustin Popovici: **„Singura dragoste adevărată este cea care încredințează aproapelui viața veșnică”.**

Note

[1] Singura excepție de la regulă este, din nefericire, Patriarhia Ecumenică – de fapt promotorul tuturor evenimentelor ecumeniste și al tendințelor globaliste.

[2] Publicată pentru prima dată la Tesalonic în 1974

[3] *Ekumenizam i vreme apostasije*, Prizren (Kosovo), 1995.

[4] În limba sârbă *Sveti Knez Lazar*.

[5] *Nešto gore i od ekumenizma*.

[6] *Bog se ne da ružiti* de Episcopul Artemije de Raska și Prizren.

[7] Hotărârea nr. 3128, datată 17 noiembrie 1994. (Revista “Credința Ortodoxă”)